

DE NIEUWE

Lord Listers

SERIE

GENAAMD

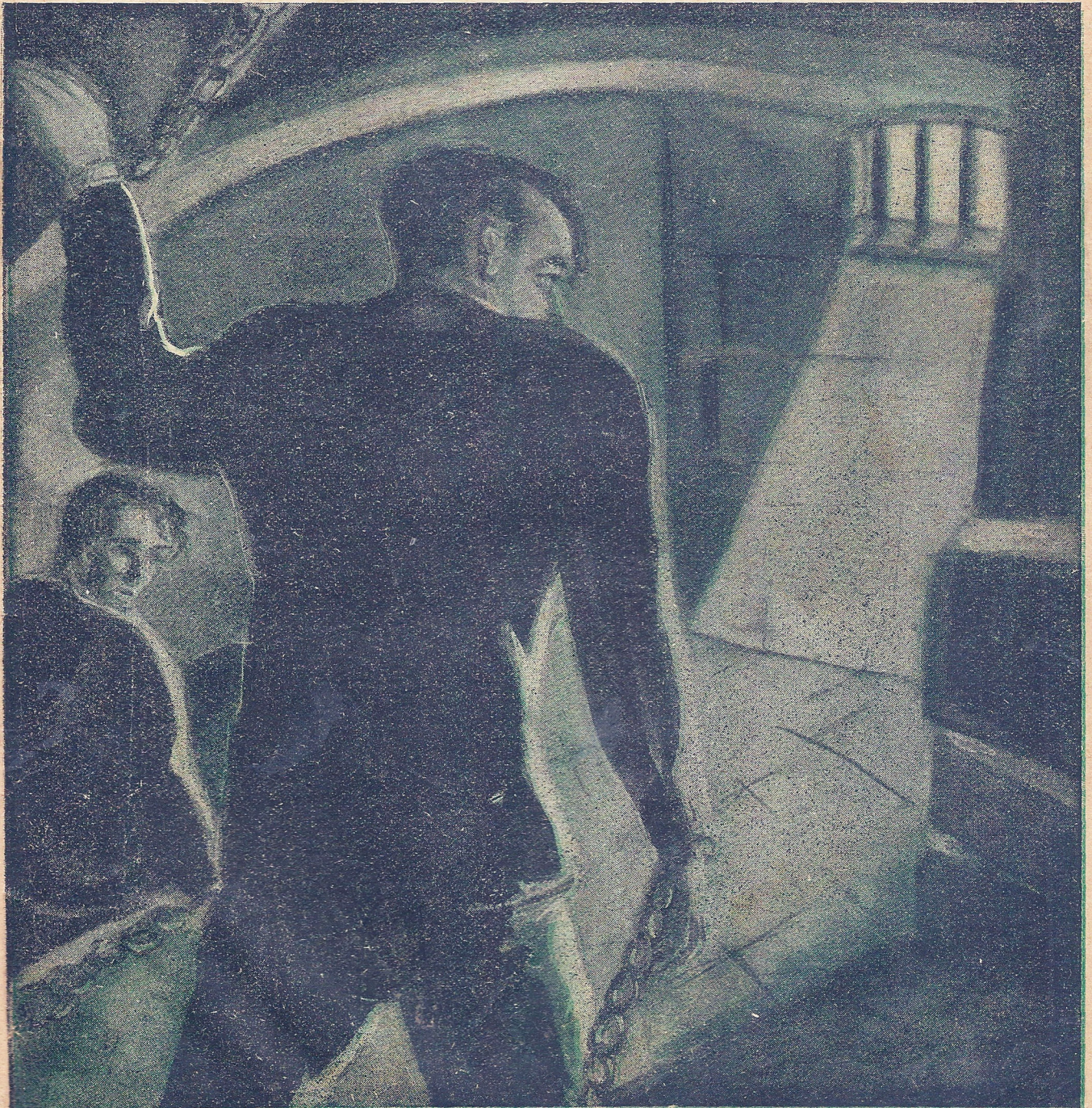
John Raifles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 9 PROFESSOR ZUKOR de geniale Misdadiger

Prijs voor België Fr. 5,95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen
Voor Nederland ; Uitgeverij «Jedes» Rokin 174 — Amsterdam

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

PROFESSOR ZUKOR

DE GENIALE MISDADIGER

HOOFDSTUK I.

WAARIN SIR MOSCHELL BEZOEK ONTVANGT

Sir Abraham Moschell, directeur der Transcontinentale Luchtvaartmaatschappij Inter-Ocean, zat achter zijn indrukwekkend, glanzend gepolitoerd, massief mahonihouten bureau in zijn weelderig ingericht privé-vertrek van het reusachtig gebouwencomplex aan de Prince's Street, welk aan de maatschappij toebehoorde.

Sir Moschell was, naar zijn eigen zeggen, een man die de zware strijd om het bestaan héél goed kende en het ook ten volle begreep; deze uitspraak was een telkens wederkerende zinsnede, die hij tijdens de vergaderingen der aandeelhouders met een diep tremolo in de stem en een tragische blik in de ogen, in zijn toespraken invlocht en waarmee hij steeds een zeer vleidend applaus wist te behalen. Kenmerkend voor 's heren Moschell en tevens een bewijs van zijn niet alledaagse demagogische kwaliteiten, was, dat hij in de gebruikelijke speeche, welke regelmatig elk jaar door hem voor het personeel werden gehouden, deze uitdrukking nooit gebruikte, daar hij heel goed wist dat zij op verdeelde gevoelens zou onthaald zijn geworden. Het was inderdaad een feit dat Sir Moschell de lonen zo veel mogelijk

drukte en er uitsluitend rekening mee scheen te houden dat «de strijd om het bestaan» zoals hij dat zo poëtisch op de bijeenkomsten der aandeelhouders wist uit te drukken, alleen voor hem in lang vervlogen tijden scheen te hebben bestaan.

Want Sir Moschell was niet altijd de welgedane, van vet en verwaandheid glimmende, almachtige directeur van de Inter-Ocean geweest; het feit dat hij, wanneer hij door het raam uitkeek naar het majestatische complex van de «Bank of England» dat zich in zijn gehele lengte aan de overzijde van de Prince's Street uitstreckte, zich bijna geheel met dat gebouw vergroeid voelde, en hij er een gezien persoon was, nam niet weg dat zijn verleden talrijke duistere plekken en schaduwzijden vertoonde waaraan hij liefst niet werd herinnerd. Zijn beste vrienden, die, zoals het trouwens altijd gaat, het meest kwaad van hem vertelden, wisten hierover urenlang uit te wijden, wanneer ze er zeker van waren dat ze zulks ongestraft konden doen. Want Sir Moschell was een man van gewicht en niemand zou het ooit in zijn aanwezigheid gewaagd hebben te zinspelen op het feit, dat de huidige di-

recteur van de Inter-Ocean en het vroegere beursmakelaartje van enigszins verdacht allooi, dat toen Bram Moschell tout court heette, een en dezelfde persoon waren.

In ieder geval voelde Sir Moschell zich op het ogenblik alleszins in een uitstekend humeur; hij was kinderlijk opgetogen bij de gedachte dat eerlang hem wel een nieuw ereteken zou worden verleend en met een dik, week handje streefde hij langs de linkerrever van zijn jas, ter hoogte van de plaats waar het lintje zou komen.

Voor Sir Moschell deed het er niet toe, dat de onderscheiding waar hij op vluste, hem onverdiend zou worden verleend; voor iemand die door intriges en vooral door het aanwenden van grove steekpenningen sir was geworden en de orde van de kouseband had verkregen, stelden zich soortgelijke bekommernissen niet. Hoofdzaak was dat hij nog een trofee kon toevoegen aan zijn reeds uitgebreide verzameling en bij feestelijke gelegenheden met een aantal onderscheidingen kon uitpakken, die ongeveer de helft van zijn borst bedekten.

Een fijn, haast onzichtbaar glimlachje speelde om de dikke lippen van Moschell, toen hij dacht aan de manier waarop hij de gevangenneming van de Radar-Maniak, prof. Zukor, ter eigen glorie had weten uit te buiten. In een vertrouwelijk gesprek met de minister van Binnenlandse Zaken, had hij in bedekte termen laten uitschijnen dat hij het was geweest, die John Raffles — natuurlijk niet officieel, excellentie, dat spreek vanzelf — tegen de Radar-Maniak in het harnas had gejaagd. Zijne excellentie, die het vertrouwelijk verslag van Scotland Yard, opgesteld door Marlowe, pas gelezen had, wist hieruit inderdaad dat de politie Zukor had kunnen arresteren door onrechtstreeks toedoen van de grote avonturier. Deze feiten, evenals de rol trouwens die Zukor bij de vliegtuigrampen der jongste maanden had gespeeld, werden, vooral op krachtig aandringen der vliegdiensmaatschappijen, voor het grote publiek zorgvuldig geheim gehouden. En toen de minister op goedgespeelde, kwasi-onschuldige toon door Moschell opmerkzaam werd gemaakt op het aandeel dat de directeur had gehad in het onschadelijk maken van prof. Zukor, kon Zijne Excellentie moeilijk anders dan de directeur feliciteren, felicitatie die de verplichting meebracht de gefeliciteerde, bijaldien het een man van aanzien betrof als

Moschell, met een officiële onderscheiding te begiftigen, onderscheiding die van rechtswege aan Marlowe toekwam, doch welke deze laatste nooit zou bekomen.

Moschell had het hoogtepunt van zijn zalige overpeinzing bereikt, toen de zoemer van de parlofoon hem uit zijn genotvolle herinnering opschrikte, met een nijdig gebaar drukte hij de knop in van het instrument dat in zijn bureau was ingebouwd en snauwde:

— Hallo, wat is er?

— Iemand om u te spreken, sir. Het is... klonk metaalachtig de stem van Moschell's secretaresse.

— Kén me geen bliksem schelen, wie het is! blafte de directeur haar ruw in de rede vallen. Ik heb je gezegd dat ik vandaag niet gestoord wenste te worden!

En met een woedend gebaar, verbrak sir Moschell de verbinding, na zijn verontwaardiging nog met een grauw te hebben bekrachtigd. Het stond echter in de sterren geschreven dat de almachtige directeur nog niet aan het einde was van storende intermezzo's, want na een nonchalant klopje, werd de deur van sir Moschell's heiligdom, zoals hij zijn privé vertrek beschouwde, met een zwaai geopend en stapte een slanke, keurig geklede man naar binnen, dit onder de ontstelde blikken van de directeur, die bij dergelijke schending van onaantastbaar geachte bevelen, van woede en verbauwerdheid de bezoeker enkele ogenblikken sprakeloos aanstaarde. De indringer, want aldus beschouwde sir Moschell hem, scheen zich niet te storen aan de uitdrukking van stomme verbazing, die het gelaat van de directeur deed gelijken op een belachelijk mombakkes van een carnavalganger, scheen zich helemaal niet te storen aan de consternatie die zijn bezoek verwekte; na de deur achter zich te hebben gesloten, liep hij met een paar passen op het bureel van sir Moschell toe en liet zich met een voorgewende zucht van voldaanheid en een spottende blik in de lichtend-grijze ogen, in de brede fauteuil, rechtover de directeur neer.

Dat was méér dan Moschell verdragen kon; hij hapte een ogenblik naar lucht en met het fluitend geluid als van een blaaspijp die wordt dichtgeknepen, schreeuwde hij:

— Mijnheer ! Hoe waagt U het ! Ik laat er u uitgooien, begrijpt u dat ! U i t g o o i e n , laat ik er u !

Met van woede bevende hand zocht Moschell naar de belknop op de schrijftafel vóór zich, doch alvorens hem te hebben gevonden, klonk opnieuw de zoemer van de parlofoon en automatisch schakelde de directeur in.

De wanhopige stem van de secretaresse weerklonk als een noodkreet :

— Ik kon het niet helpen, sir Moschell ! Hij zei dat hij van de politie was en liep mij voorbij, vooraleer ik het kon beletten !

De directeur sloot af, zonder te antwoorden. Met een dreigend gebaar wendde hij zich vervolgens tot de bezoeker, die flegmatiek een sigaret had opgestoken. De indringer was hem echter voor en met een spottende klank in de stem, die echter een niet te miskennen, dreigende ondertoon had, zei hij :

— Neem het het meisje niet kwalijk, m'n beste Moschell-tje, ze kon het heus niet verhelpen ; het arme kind was zó ontsteld ! Denk eens aan, een politiemans die het op haar baas heeft voorzien !

— Politie of geen politie, u gaat er uit ! ontplofte de directeur.

Zijn hand bewoog zich opnieuw in de richting van de belknop, maar alvorens hij deze had bereikt, sloot een ijzeren greep zich om zijn pols.

— Kalm aan, Moschell-tje, kalm aan ! zong de bezoeker spotziek. Zie ik er soms uit als een klábak ?

Sir Moschell keek zijn belager even aan, bevochtigde zijn drooggeworden lippen en schudde automatisch ontkennend het hoofd.

Hij had graag om hulp geroepen, maar de ijzeren greep die zijn hand nog steeds als in een bankschroef gevangen hield en meer nog de staalharde, onverzettelijke blik uit de grijze ogen voor hem, deden elke poging in die richting besterven, vooraleer het geluid zijn lippen bereikte.

— Dat is reeds heel wat beter ! zei de bezoeker opgewekt, terwijl hij goedkeurend met het hoofd knikte. — Vergeet niet, Moschell-tje, in uw geval is moed een dwaasheid van domkoppen en voorzichtigheid het

voorrecht der wijzen. Je hoeft het citaat nergens bij een of ander wijsgeer na te slaan, want het is van mij en in de speciale omstandigheid waarin wij ons bevinden, heel goed toepasselijk, dunkt me.

Sir Moschell kromp zichtbaar in elkaar terwijl een koude rilling hem over de rug gleed. Hij was inderdaad alles behalve moedig wanneer het gevaar zich zo dicht in zijn nabijheid bevond en hij kon alleen maar hopen dat iemand van het personeel de euvele moed zou bezitten het privé-bureau te betreden, zonder ontboden te zijn.

De bezoeker scheen zijn gedachten te hebben geraden, want op een toon die zijn inwendige pret verried, zei hij :

— Stel je dat uit het hoofd, Moschell-tje. Je hebt je personeel zo tyranniek getraind, dat niemand zo iets wagen zou ! Zo zie je weer eens hoe iemand zijn eigen put kan graven en wordt het gekende spreekwoord weer eens bewaarheid !

De directeur kreunde, terwijl zijn bezoeker inwendig zat te schudden van het lachen. Tenslotte hield sir Moschell het niet langer vol en vroeg op schorre, nauwelijks verstaanbare toon :

— Om godswil, man, wie ben je en wat wil je ?

— Je mag drie keer raden, Moschell-tje, zei de aangesprokene met grappige plechtigheid. Als je het raad betaalt je en raad je er naast, dan betaalt je dubbel ! Ik wil je echter niet plunderen en daarom zal ik je even op de goede weg brengen : ik ben geen politiemans en je hebt tegen Zijne Excellentie, de minister van Buitenlandse Zaken gelogen, toen je hem vertelde dat de gevangenneming van de Radar-Maniak vooral aan jou te danken was !

Het flitste door Sir Moschell's brein en plots was alles hem duidelijk :

— Raffles, zei hij op gejaagde toon, u is Raffles !

— Jij mag nooit meer raden, Moschell-tje ! zei de grote avonturier — want hij was het inderdaad — komisch, terwijl hij zijn wijsvinger met een bestraffend gebaar op de directeur richtte !

Toen sir Moschell overtuigd was, dat hij wel degelijk met de grote avonturier te doen

had, kreeg hij een beetje van zijn moed terug. Hij wist dat Rafles nooit iemand doodde, of het moest een misdadiger van laag allooi zijn. Maar ook nu weer scheen de grote onbekende zijn gedachten te hebben geraden :

— Wees niet overmoedig, Moschell-tje ! Er zijn nog andere middelen om iemand het zwijgen op te leggen, zonder hem te doden ! En wat nu de oorzaak van mijn komst betreft, dat zul je je wel herinneren, is het wel ? Je weet toch nog wel, hoop ik, dat je accoord ging met mijn voorstel om tegen betaling van honderdduizend pond de oorzaak der vliegtuigrampen te doen verdwijnen ? Indien je het soms mocht vergeten zijn, dan is mijn komst wel een gepast middel om je geheugen op te frissen !

— Dat... was toch... maar een grap, hakte sir Moschell. Ik heb nooit in ernst aan dat voorstel geloofd.

— Dat spijt mij heel erg voor jou, Moschell-tje, zei Rafles op ijskoude toon, maar van mijn kant was het helemaal niet als een grap bedoeld. Je weet best dat Zukor in één week de maatschappij meer dan honderdduizend pond verlies berokkende.

Het was echter of de gedachte aan het verlies van honderdduizend pond, sir Moschell geheel en al van zijn schrik genas, misschien ook was de schrik geld te verliezen groter dan zijn angst voor Rafles !

Maar hoe dan ook, plots haalde de directeur ruimer adem en hij frachtte zijn stem een vaste klank te geven, toen hij enigszins nijdig zei :

— Noem me niet voortdurend Moschell-tje, asjebliëft. En wat die honderdduizend pond betreft, daar kan niets van in huis komen. De beheerraad zal die uitgave niet goedkeuren en zelf heb ik ze niet ! Misschien als ik je met duizend pond kan helpen...

Rafles keek de man voor hem met een peinzende blik in de ogen aan en zei dan op effen toon :

— Als je er op gesteld bent dat ik je anders noem dan Moschell-tje, dan zal ik je sir Galahad noemen, ofschoon ik vind dat de eerste naam beter bij je past. En wat de beheerraad betreft, denk ik dat jij daarmee je plan zult moeten trekken. Jij hebt

de overeenkomst aangegaan en betalen zul je, op een of andere manier ; en geen duizend pond, maar de volle honderdduizend, vermeerderd met twintig procent, wanneer de inning der som mij moeite veroorzaakt !

— Geen cent... begon sir Moschell.

— Zoals je wilt, zei Rafles met een glimlach die echter weinig goeds voorspelde. We zullen er verder geen woorden aan verspillen, want het is mijn gewoonte niet, bij dergelijke aangelegenheden te sjacheren ; vergeet echter niet, wanneer het ooit zover is, dat ik je uitdrukkelijk gewaarschuid heb ! Au revoir, sir Galahad !

En nog voor de directeur het zich gerealiseerd had, was Rafles verdwenen terwijl de deur achter hem dichtviel. En terwijl Moschell zich nog druk maakte met het geven van allerlei verwarde bevelen aan de leden van zijn personeel die op zijn wanhopige signalen waren toegesnel en niet wisten wat eerst te beginnen, was de grote avonturier reeds in het drukke straatgewoel verdwenen.

De opschudding in het gebouw van de Inter-Ocean geheerst had kort na het opwindend intermezzo tussen John Rafles en sir Moschell, was grotendeels geluwd toen Inspecteur Marlowe op telefonisch verzoek van de directeur der luchtvaartmaatschappij arriveerde.

Sir Moschell was nog steeds niet over zijn onthutsing heen en wreef tijdens het verslag dat hij aan de inspecteur uitbracht over het bezoek van de gentleman-inbreker zich voortdurend zenuwachtig met een sterk geparfumeerd zijden zakdoekje over het klamme voorhoofd.

Marlowe luisterde aandachtig naar de uiteenzetting van de man die in Londen en trouwens in geheel Engeland als een der meest invloedrijke financiers bekend stond ; het was in de bevoegde kringen een openbaar geheim dat reeds een paar regeringen van Zijne Majesteit ontslag hadden moeten geven, ontslag dat te wijten was geweest aan de drieverijen van sir Moschell.

Toen sir Moschell met een tragische, melodramatische stem zijn verhaal had besloten, wreef Marlowe een paar maal nadenkend met de hand over de kin ; hij voelde wel dat de directeur enkele bijzonderheden voor hem verborgen hield, maar hij was

wel zo verstandig de «Grote Man» er niet naar te vragen.

— Tja, sir Moschell, zei hij langzaam, ik geloof niet dat we heel veel vat op John Rafles zouden hebben, gesteld zelfs dat we de identiteit waaronder hij zich hier in Londen verbergt, zouden kennen. Uit uw relaas maak ik op dat Rafles in het bezit is van een schriftelijke verklaring van U, waarin U akkoord gaat honderdduizend pond uit te betalen aan hem, wanneer hij er in slagen zou de oorzaak der vliegtuigrampen uit te schakelen. En nu is het een feit, zei Marlowe, iets wat ik voor de rechtbank slechts zou kunnen bevestigen, dat het enkel en alleen aan de tussenkomst van Rafles te danken is dat Zukor zich in de gevangenis bevindt.

— Ja maar, blies sir Moschell op kwaad aardige toon, die verklaring werd mij om zo te zeggen afgeperst, terwijl ik het anderszids als een lugubere grap beschouwde.

—Dat is misschien iets, Sir Moschell, antwoordde Marlowe, maar tenslotte staat u alleen met uw verklaring, terwijl Rafles, zoals u zelf weet, een getuige heeft, die juist het tegenovergestelde zal beweren. En wat het ergste is, uzelf, sir Moschell, heeft in Aberdeen tegen al wie het horen wilde, opgesneden dat u John Rafles in de arm had genomen om de Radar-maniak ten val te brengen ! Misschien kunt u wel enkele mensen bewegen over deze dingen liefst niets te vertellen, maar toch geloof ik dat het Rafles niet veel moeite zou kosten om een tiental personen te vinden, die in zijn voordeel zouden getuigen. In die omstandigheden zou de rechtbank genoodzaakt zijn uw aanklacht als ongegrond te beschouwen, terwijl uzelf de risée zou worden van de gehele Londense uitgaande wereld, iets wat in uw positie zeer gevaarlijk zou kunnen zijn !

De ogen van sir Moschell vernauwden zich tot spleetjes, wat voor Marlowe een duidelijk bewijs was dat de directeur zijn hersenen afmartelde op een wijze die zich zelden voordeed. Tenslotte, na een paar malen te hebben gekucht, sprak Moschell aarzelend :

— Indien men de zaken op dergelijke wijze beschouwd... eh... mijn beste inspecteur, dan moet ik... eh... toegeven dat er wel iets inzit, maar alles wel beschouwd is honderd-

duizend pond een heel fortuin ! En ik kan de maatschappij moeilijk de verplichting opleggen het te betalen.

— Daarover kunt u het best oordelen, sir Moschell, zei Inspecteur Marlowe beminnelijk, een beminnelijkheid die echter zijn misprijzen voor de dikke, welgedane vleesmassa, die Moschell was, moest verbergen. Ik meende echter dat het mijn plicht was U te moeten wijzen op de vele moeilijkheden en desillusies die u zou kunnen oplopen, indien u tegen Rafles een aanklacht wegens afpersing zou indienen, gesteld dan dat we de man te pakken zouden krijgen.

— Dat begrijp ik, mijn beste inspecteur, dat begrijp ik, zei sir Moschell op zeemzoete toon ; wat ik echter vooral graag zou willen weten is, wat u denkt dat Rafles doen zou indien ik hem niet zou willen betalen.

— Daar kan ik u gemakkelijk op antwoorden, sir Moschell : indien u Rafles niet vrijwillig betaalt, zal hij er op een of andere manier voor zorgen dat hij dat geld toch in de wacht sleept, zonder dat u iets tegen hem kunt doen.

Sir Moschell keek de spreker verbluft aan, werd beurtelings rood en bleek van verontwaardiging en grauwde :

— En dat durft u zeggen, u, een politiemans ? ! Het is méér dan beschamend !

— Dat is het zeker, gaf Marlowe bereidwillig toe. Vergeet echter niet, sir Moschell, dat wij John Rafles al sinds jaren trachten te klissen, maar hij is wel zo geslepen dat hij ons helemaal geen kans laat. Indien u er echter aan houdt, sir Moschell, uw aanklacht toch te laten doorgaan...

— Dat is niet nodig... dank u, zei de directeur kort en droog, ik weet nu dat ik van de politie geen hulp te verwachten heb en zal me dan zelf maar zo goed mogelijk uit de slag trekken.

En met een kort hoofdknikje gaf hij inspecteur Marlowe te kennen dat hij het onderhoud als geëindigd beschouwde.

Zonder zich te storen aan de kribbigheid van sir Moschell en diens onheuse behandeling, greep de inspecteur zijn hoed, maakte een korte, beleefde buiging, en verliet zonder verdere plichtsplegingen het vertrek, in de overtuiging zijn volle plicht te hebben gedaan. Datgene dat hij aan sir Moschell

gezegd had was de volle waarheid en geen mens ter wereld kon daaraan iets veranderen. Het was ongerijmd, filosofeerde Marlowe, terwijl hij met de lift naar beneden suisde, John Raffles te willen aanpakken voor iets waarvoor geen enkele rechtbank ter wereld hem zij het ook maar één dag gevan-

genis zou kunnen geven. En de inspecteur troostte zich met de gedachte dat, vermits hij de identiteit van Raffles kende, hij wel eens de gelegenheid zou krijgen om de grote avonturier de das om te doen voor een misdrijf waarvan de bewijzen overstelpend zouden zijn!

TWEEDE HOOFDSTUK.

WAARIN SIR MOSCHELL BEDROGEN WORDT EN PROF. ZUKOR OP HET TONEEL VERSCHIJNT.

— Werkelijk, inspecteur, ik kan niet inzien waarom u zich zo druk maakt! Het meningsverschil tussen Sir Galahad en mij is een privé-kwestie, waarin de politie zich niet hoeft te bemoeien, eindigde Raffles.

— Wie zei je? vroeg Marlowe, die dacht verkeerd verstaan te hebben.

— Sir Galahad, antwoordde Raffles met een ondeugend glimlachje; maar ach, dat is waar ook, u is niet op de hoogte van het feit dat ik Moschell-tje herdoopt heb omdat hij het zo dringend vroeg.

— Ach, zo... zei Marlowe hulpeloos verward, terwijl hij enkele ogenblikken nodig had om zich opnieuw in de situatie in te werken.

En dit geeft ons gelegenheid om de lezers over een paar dingen wat nader in te lichten.

Na zijn weinig succesvol bezoek bij sir Moschell, had de inspecteur niet kunnen weerstaan aan de aandrang om Raffles te gaan opzoeken in diens woning aan de St. James-Square, waar hij onder de naam van Sir Neville verbleef. Het stemde Marlowe tot bitterheid te weten dat Sir Neville en John Raffles een en dezelfde persoon waren, zonder van deze wetenschap gebruik te kunnen maken. Ten eerste had hij op erewoord beloofd aan Raffles diens identiteit niet

kenbaar te maken (1) en ten tweede, zelfs indien hij zijn gegeven woord ontrouw zou zijn, dan nog zou hij alleen er last door ondervinden omdat de persoon van Sir Neville onaantastbaar was en alle bewijsvoering hem ontbrak, waardoor het verband tussen Raffles en Neville aanvaardbaar zou kunnen gemaakt worden.

Geenszins verwonderd over het bezoek van Marlowe, had Raffles deze laatste in de ruime, in Victoriaanse stijl gehouden bibliotheek ontvangen waar hij juist Charles op de hoogte had gebracht van zijn bezoek aan sir Moschell, toen de inspecteur werd aangediend.

Marlowe was met de deur in huis gevallen en had de grote onbekende op de man af gevraagd welke zijn plannen waren ten opzichte van sir Moschell en hoe hij dacht de honderdduizend pond, welke de directeur hem toegezegd had, doch niet wilde betalen, in bezit te krijgen. Raffles had bij deze vraag zijn glimlach niet kunnen bedwingen en het antwoord gegeven dat de lezer kent en waarbij de gentleman-inbreker terecht had opgemerkt dat die kwestie een privé-aangelegenheid was tussen Moschell en hem, die ter gelegener tijd haar oplossing zou krijgen.

(1) Zie aflevering n° 5: «De ontmaskering van John Raffles».

Zo ver stonden de zaken op het oogenblik dat Rafles uiteenzette waarom hij sir Moschell «Sir Galahad» noemde. Het was Marlowe duidelijk dat de grote avonturier besloten had niets los te laten over de wijze waarop hij zou trachten sir Moschell tot betaling te dwingen. Hij had van tevoren geweten dat het een nutteloze gang zou zijn, maar het was alsof hij door een magneet werd aangetrokken en die drang was zo sterk dat hij er geen weerstand had kunnen aan bieden. Tenslotte in een uiterste poging om zijn bezoek te rechtvaardigen, zei hij :

— Ik geef je de raad, Sir Neville, — het was met een soort bitterheid dat hij deze naam uitsprak — de kwestie met Sir Moschell als afgedaan te beschouwen, want ofschoon ik mij verplicht voel aan u met betrekking tot de gevangenneming van Zukor, toch zal ik niet nalaten alles in het werk te stellen om u ten val te brengen ! En wanneer een dezer dagen mocht worden ingebroken bij de directeur der luchtvaartmaatschappij, dan zal ik weten waar ik de dader zoeken moet !

Bij deze laatste woorden had Marlowe de lippen strak opeengeknepen om te laten uitschijnen dat het hem dodelijke ernst was. Rafles sloeg hem echter goedmoedig op de schouder en zei met een stem, die duidelijk zijn inwendige pret verried :

— Maak u geen zorgen voor de tijd, inspecteur ; het komt minder aan op het zoeken dan wel op het vinden en ik kan u wel verzekeren dat dit laatste punt u héél wat meer zorg zal geven dan u ooit zou kunnen vermoeden !

Marlowe voelde dat alle verdere discussie overbodig zou zijn ; hij moest bij zichzelf erkennen dat Rafles de sterkste positie innam en het een zeer zware, bijna bovenmenselijke taak zou zijn de gentleman-inbreker op heterdaad te betrappen of voldoende bewijzen te verzamelen die hem noodlottig zouden zijn. De inspecteur was de vertwijfeling nabij, bij de gedachte dat zijn bekendheid met Rafles' identiteit hem eigenlijk geen stap verder had gebracht dan vroeger, toen hij daarvan niet op de hoogte was. Het enige voordeel hiervan was dat hij de bewegingen van Rafles zou kunnen laten controleren, maar daarnaast stond het feit dat de grote avonturier zich

hiervan wel terdege bewust zou zijn en dan ook de nodige tegenmaatregelen zou weten te treffen. Alles bij elkaar genomen wogen de voordelen amper tegen de nadelen op en op sommige oogenblikken, zoals ook nu hier weer, wenste Marlowe wel dat hij het geheim van Rafles' identiteit nooit ontsluierd had.

Het heengaan van Marlowe geschiedde even vormelijk als zijn binnentreden. Op het signaal der electriche bel, door Rafles gegeven, verscheen diens trouwe bediende in de deuropening en Marlowe bleef niets anders over dan deze man te volgen, die hem met de grootste vriendelijkheid tot aan de voordeur bracht en hem met een onberispelijke buiging uitliet.

Toen de inspecteur verdwenen was kwam een schittering van kwajongensachtige humor in Rafles' ogen en zich tot zijn jongere vriend wendend, zei hij met zichtbare voldoening :

— En nu aan het werk, Charles, vooraleer Marlowe gelegenheid krijgt roet in het eten te strooien en ons met een cordon van zijn satellieten te omringen. Want wat er ook gebeuren moge, Sir Galahad zal tot de laatste cent betalen van wat hij mij schuldig is en nog geen honderd inspecteurs zullen mij hiervan kunnen weerhouden !

★★

Sir Moschell had de gewoonte op het middaguur terwijl de bedienden tussen twaalf en één uur vlug naar een lunchroom stroomden, om een bescheiden maal te nemen, zich naar zijn club te begeven «The White», welke in St. James Street gelegen was. Ofschoon Sir Moschell alles in het werk had gesteld was het hem nog niet gelukt het lidmaatschap te verwerven van een der meer bekende clubs zoals «The Able Marle Club» of «The Carlton», om nog niet te spreken van de Cambridge of Oxford-clubs, die slechts toegankelijk zijn voor de afgestudeerde leden der universiteiten van die naam. Ondanks al zijn invloed, zijn geld en zijn onverdiende onderscheidingen, was Sir Moschell verplicht zich met «The Whiteclub» tevreden te stellen en waar hij op het middaguur mensen trof, die hem in de grond niet bijster hoog aansloegen, maar hem duldden om zijn invloed en zijn connecties op financieel gebied.

Ook nu, ondanks het schokkende bezoek

van Raffles en de even min bemoedigende samenspraak met Marlowe wilde Sir Moschell geen afbreuk doen aan dit dagelijks ritueel. Zoals altijd was ook nu zijn auto voorgereeden en zonder op te kijken stapte de directeur in, terwijl de wagen zich in beweging zette zonder nadere instructies af te wachten.

In gedachten vertoefde Moschell bij de grote transactie die in de namiddag plaats zou vinden in zijn bureel en waarbij de afgevaardigden van de Air de France National, in ruil van een check op de Bank of England ter waarde van honderdvijftigduizend pond, zich de optie zouden verzekeren van een aantal stichtingsaandelen van de Inter-Ocean. Deze transactie was vooral het persoonlijke werk van Moschell zelf geweest, die de Inter-Ocean op die wijze in Frankrijk wilde inburgeren om de aldaar zwak staande Frans luchtvaartmaatschappijen te verdringen en daarna op te slorpen.

Moschell had schik in het geval en hij verkneuterde zich over de manier waarop hij zijn netten had gespannen en het wild er had laten inlopen. Door zo te handelen had hij twee vliegen in één klap geslagen en de invloed van de Inter-Ocean op het vasteland verzekerd. Moschell deinde zachtjes weg, als het ware bedwelmd door zijn eigen ideeën. Hij vond het wel een beetje gek dat hij meer en meer moeite had om zich te concentreren op de details en hij het gevoel kreeg als of de gebeurtenissen van deze morgen hem lomer hadden gemaakt dan hij voor mogelijk had gehouden. Zachtjes soesde Moschell in op het deinende rythme van de zachtjes verende kussen van zijn prachtig roodgelakte Cadillac. Een paar maal had de chauffeur een zijdelingse blik geworpen op Sir Moschell en het was alsof een ironische glimlach hem om de lippen speelde...

*
**

Rond drie uur in de namiddag parkeerde de rode Cadillac opnieuw voor het gebouw van de Inter-Ocean en na uit de auto te zijn geklauterd haastte de passagier zich naar het directeurskantoor van de luchtvaartmaatschappij. Het leek alsof het bezoek van Sir Moschell aan zijn club zijn loomheid van een paar uur geheel had weggenomen; zijn stap was energieker en zijn houding straalde meer levenskracht uit,

terwijl ook zijn ogen een groter schittering vertoonden. De bedienden waren allen ijverig aan het werk en toen de grote man hun voorbijging bogen ze hun hoofden nog wat dieper over de schrijfmachines, waarvan het metaalachtige staccato zo mogelijk nog nerveuser en intenser werd.

Zoals naar gewoonte keurde de directeur geen zijner ondergeschikten met geen blik waardig en alleen toen hij door het vertrek van zijn privé-secretaresse op de deur van zijn bureel toestapte, mompelde hij iets dat blijkbaar als een groet bedoeld was. Eenmaal binnen installeerde hij zich achter zijn bureau, rommelde links en rechts wat in papieren, welke op het tafelblad gerangschikt waren en inspecteerde tevens de laden van het brede, zware meubel. Ruim een kwartier ging heen met al deze onbelangrijke werkzaamheden, tot het signaal van de parlofoon weerklonk en hij de knop daarvan indrukte.

— De heren voor de transactie zijn aangekomen, Sir Moschell, deelde de secretaresse hem mede.

— Goed, bromde de directeur met een enigszins schorre stem, laat hen binnenkomen en zorg ervoor dat niemand ons stoort!

Hij wilde de verbinding verbreken, toen de secretaresse haastig nog zei:

— En de papieren, Sir Moschell? Zal ik die niet meteen binnenbrengen?

— Welke papieren?

De stem van de directeur klonk geïrriteerd.

— De papieren die officieel de overdracht der aandelen bevestigen, Sir Moschell, antwoordde de secretaresse enigszins verbaasd.

— Ach ja, zei de directeur, dat was ik haast vergeten met al die gebeurtenissen van vandaag! Breng ze maar meteen hier en laat niemand ons dan nog storen.

Hierop verbrak hij het contact. Onmiddellijk daarop traden de drie vertegenwoordigers van de Air de France National binnen en vielen onmiddellijk de directeur op het lijf met allerlei strijkages en dithyrambische complimenten die duidelijk het land van hun herkomst karakteriseerden. Na die eerste aanval met een paar koele, nietszeggende woorden te hebben afgewimpeld

kreeg de directeur zijn bezoekers eindelijk zo ver dat ze zich in de links en rechts verspreid staande clubs neervlieden. Deze tactiek zou echter niet heel veel baten, want nauwelijks neergezeten begonnen de drie mannen achtereenvolgens met het afsteken van een speech, die zo mogelijk met nog meer groteske beeldspraak was doorspekt.

Dit duurde zo ruim een kwartier en Sir Moschell scheen het zichtbaar op zijn zenuwen te krijgen; eindelijk gelukte het hem de woordenvloed van zijn bezoekers te stuiten en kon overgegaan worden tot de eigenlijke afwikkeling der zaken.

Op een vraag van Sir Moschel verklaarden de Fransen in het bezit te zijn van een blanco kredietbrief welke, gezien het hoge bedrag waarover het ging, alleen bij het hoofdkantoor van de Bank of England kon verzilverd worden. Op de vraag van een hunner of deze kredietbrief op naam van de Inter-Ocean moest gesteld worden, zei Sir Moschel dat zulks totaal overbodig was vermits hijzelf het geld zou gaan innen. Hij verklaarde dat de maatschappij in de loop der volgende dagen heel wat contanten nodig zou hebben, zodat het geld even goed in zijn brandkast kon opgeborgen worden.

De bezoekers zeiden dat het hen om het even was op welke wijze de directeur over het geld wenste te beschikken en overhandigden hem met de nodige plichtplegingen de credietbrief ter waarde van honderdvijftig duizend pond. Zij voegden er tevens aan toe, dat de bank reeds op de hoogte was gebracht van de transactie en alle maatregelen had getroffen om het grote bedrag vrij te maken.

Hierop overhandigde Sir Moschell aan zijn bezoekers, die nu aandeelhouders der «Inter-Ocean» waren geworden, de reeds voorschots klaargemaakte en door de beheerraad getekende papieren, die nog slechts van hun handtekens moesten voorzien worden. De overeenkomst was opgemaakt in zes dubbel waarvan twee exemplaren aan de Fransen werden toevertrouwd, terwijl de andere door Sir Moschell terzijde werden gelegd.

Nadat al deze formaliteiten achter de rug waren, keek Moschell op zijn armbanduurwerk en zei op poeslieve toon:

— Gelieve mij te verontschuldigen, mijne heren, maar ik vrees dat ik u zal moeten verlaten. Indien u echter morgen in de loop

van de namiddag nog even wilt langskomen zult u ongetwijfeld met de meeste hartelijkheid ontvangen worden. Hierop werd met allerlei wederzijdse plichtplegingen afscheid genomen; de vier mannen begaven zich naar de lift en de directeur stapte in de nog steeds wachtende auto, terwijl de drie bezoekers een huurauto aanriepen en zich naar hun hotel lieten brengen.

Ongeveer een uur na het afsluiten der transactie tussen Sir Moschell en de drie Fransen arriveerden Rafles en Charles in een zwarte, onopvallende Ford aan hun woning van de St. James Square; blijkbaar werden zij reeds verwacht want op een korte claxonstoot werd de garagedeur opengeworpen door James en kon de wagen, na het open hekken en de brede oprijlaan achter zich te hebben gelaten, handig door Rafles worden binnengereden. Terwijl James zich met de auto onledig hield en hem volgens de instructies van Rafles behandelde, zochten beide mannen de grote bibliotheekzaal op, waar ze in de voormiddag inspecteur Marlowe hadden ontvangen.

Na in een gemakkelijke club te hebben plaatsgenomen, wendde de grote avonturier zich tot zijn jongere vriend, die het zich eveneens in een der fauteuils gemakkelijk had gemaakt, en zei op goedkeurende toon:

— Zie zo, Charles, dat is dan weer achter de rug! Ik zou er veel om geven morgenochtend het gezicht te kunnen zien van Sir Moschell wanneer hij bemerkt op welke wijze hij werd beetgenomen.

Charles knikte instemmend en een glimlach speelde om zijn mondhoeken.

— Het was inderdaad een stout stukje van jou, John, zei hij, om de plaats van Sir Moschell in te nemen en op die wijze de honderdvijftigduizend pond in de wacht te slepen. Ik begrijp echter niet hoe Moschell na jouw bezoek van deze ochtend niet meer omzichtigheid aan de dag heeft gelegd.

— Dat is nu het voordeel van een bliksemsnelle aanval; het is doodgewoon niet in de gedachte van Moschell opgekomen dat ik zo snel toe zou slaan, terwijl hij evenmin wist dat ik op de hoogte was van de transactie die hedennamiddag plaats heeft ge-

vonden. Ik moet ook opmerken dat het toeval ons daarbij niet in de steek heeft gelaten en Moschell's chauffeur zonder enige achterdocht te koesteren geloof heeft gehecht aan het briefje, zagezegd door zijn patroon ondertekend, en waarbij hij zich naar ons landhuisje te Primrose-hill moest begeven. De rest was eigenlijk kinderspel, want eenmaal de chauffeur uitgeschakeld, was Moschell om zo te zeggen in onze handen. In ieder geval moet ik zeggen, Charles, dat je je rol volmaakt gespeeld hebt en Moschell geen ogenblik het gedacht heeft gekoesterd dat jij de plaats van zijn chauffeur had ingenomen. Moschell heeft niet eens iets gemerkt van het reukloze gas dat hij in de auto inademde en hij is ingeslapen als een pasgeboren kind.

— En de bedienden? vroeg Charles nieuwsgierig. Koesterden die helemaal geen argwaan toen jij in de gedaante van Moschell verscheen? Ik weet wel, ging hij verder, dat je vermomming perfect was, zodat ik zelf bijna mijn ogen niet kon geloven, maar toch voelde ik mij niet helemaal gerust. Bedienden hebben doorgaans scherpe ogen en wanneer zij jarenlang ergens in dienst zijn kennen ze de houding en het kleinste gebaar van hun patroon volkomen.

— Daar hoefde ik dan in dit geval al heel weinig angst voor te hebben, zei Raffles lachend; vergeet niet dat hij zijn ondergeschikten zodanig onder de duim hield dat niemand het zou gewaagd hebben een kikk te geven, zelfs al gedroeg hun baas zich nog zo zonderling. En zoals je ziet, besloot de grote avonturier, is een dergelijk tyranniek optreden hier ook in het nadeel van Moschell uitgevallen.

— Het meest van al, zei Charles, vreesde ik jouw bezoek aan de bank. De uitbetaling van een som van honderdvijftig duizend pond is allermint een alledaagse gebeurtenis en de grootte van het bedrag is wel in staat elkeen, laat staan dan een kassier van de Bank of England, tot de grootste voorzichtigheid aan te manen!

— Enfin, antwoordde Raffles luchtig, zoals je ziet is je vrees niet bewaarheid geworden. Weliswaar zette de kassier een raar gezicht toen ik hem de kredietbrief onder de neus duwde, maar daar de Fransen zo vooruitziende waren geweest de bank op de hoogte te brengen van de transactie, werden er geen nadere vragen gesteld. Vergeet

ook niet, beste jongen, dat Sir Moschell niet de eerste de beste is en geen enkel bankbediende uit zichzelf impertinente vragen zou durven stellen. Verder is het daglicht er niet al te scherp, zodat ik erop zweren durf dat mijn vermomming allermint daàr zou zijn opgevallen. Het enige dat mij het meeste last heeft bezorgd is het imiteren van Moschells zwaarlijvigheid en ik kan je verzekeren dat ik blij ben weer in mijn eigen gedaante hier te zitten.

— Met al dat, zei Charles wijsgerig, hebben we vijftigduizend pond meer gekregen dan waar we recht op hadden, zodat het alleszins de moeite loont er iets voor gewaagd te hebben.

— Tja, zei Raffles, wat die vijftigduizend pond betreft, geloof ik toch eigenlijk niet dat we daar recht op hebben. Ik zal op een of andere wijze een middel moeten vinden ofwel om het geld terug te bezorgen ofwel om Moschell te overtuigen dat de familieleden der bij de vliegtuigrampen omgekomen bemanning, naast de honderdduizend pond die ik aan hen, mits aftrok van enkele onkosten, wou overmaken, ook nog best de overige vijftigduizend zullen kunnen gebruiken.

— De illusie dat je Moschell daarvan zult kunnen overtuigen, zei Charles meesmuilend, zou ik me maar besparen. Ik denk eerder dat hij, wanneer hij morgenochtend uit zijn onnatuurlijke slaap ontwaakt, in het landhuisje te Primrose-hill, hij wel onmiddellijk Marlowe achter ons aan zal sturen!

Raffles, die zich intussen verdiept had in de namiddageditie van «The Times» haalde onverschillig de schouders op. Hij stond op het punt Charles te antwoorden toen zijn aandacht gevestigd werd op een kort berichtje in de krant dat hem een gefluit van verbazing ontlokte. Met een betekenisvol gebaar reikte hij de krant aan de jonge man over, die als met een schok van verbazing rechtveerde toen hem het krantenbericht, dat op het allerlaatste ogenblik scheen ingelast, onder het oog kreeg:

« GEHEIMZINNIGE ONTVLUCHTING !
« PROFESSOR ZUKOR UIT DE GEVANGENIS VAN NEWGATE ONTSNAPT ! »

« Bij het ter perse gaan vernemen wij van « officiële zijde dat een tot hiertoe onder

« nog niet opgehelderde omstandigheden
« uit de gevangenis van Newgate rond het
« middaguur plaatsvond.

« Onze lezers herinneren zich nog wel hoe
« we een paar dagen geleden de aanhouding
« mededeelden van professor Zukor, de be-
« roemde geleerde, waarvan de wereld, na
« het schandaal dat zich te Parijs rond zijn
« naam had afgespeeld, in jaren niets meer
« had vernomen.

« De reden waarom Zukor in hechtenis
« was genomen werd op bevel van het Mi-
« nisterie van Binnenlandse Zaken door de
« politie geheim gehouden, ofschoon het ge-
« rucht de ronde deed dat zijn aanhouding
« in verband zou staan met de vliegtuigram-
« pen van de jongste maanden.

« Naar ons werd medegedeeld zou profes-
« sor Zukor onder zeer geheimzinnige en
« nog altijd niet opgeloste omstandigheden
« staat vast dat Zukor langs normale weg,
« t.i.z. langs de hoofdtoegang de gevange-
« nis heeft verlaten in gezelschap van een
« der cipiers. Volgens de verklaring van de
« hoofdbewaker had prof. Zukor de gouver-
« neur der gevangenis te spreken gevraagd.
« Daar hij onder scherp toezicht stond werd
« hem een bewaker ter geleide meegegeven
« en de hoofdbewaker opende eigenhandig
« voor hen beiden de deur die het inwen-
« dige der gevangenis afsloot van het ove-
« rige gedeelte van het gebouw, waar de
« sprekkamers der advocaten zijn en waar
« de gouverneur zijn bureel heeft. De cipier
« die het hek bewaakt dat toegang geeft tot
« de binnenkoer, herinnert zich nog vaag
« dat Zukor en een bewaker zich bij hem
« aanboden, maar voor het overige schijnt
« hij het geheugen verloren te hebben...
« Ook de ambtenaar die met de bewaking
« van de uitgang is belast en binnenkomen-
« de zowel als buitengaande bezoekers con-
« troleert spreekt in dezelfde zin. Het is
« eerst nadat de hoofdbewaker, ongerust
« over het lange uitblijven van Zukor en de
« cipier in kwestie, navraag ging doen, dat
« een grondig onderzoek werd ingesteld en
« aan het licht kwam dat prof. Zukor even-
« als de cipier die hem begeleidde spoorloos
« verdwenen waren. Scotland Yard, dat on-
« middellijk over de feiten werd ingelicht,

« nam zowel de bewakers als de beide por-
« tiers die respectievelijk de toegang naar
« de binnenkoer en de grote uitgangspoort
« bewaakten, in hechtenis, zonder zich ech-
« ter reeds te kunnen uitspreken of beide
« mannen bij de vlucht van Zukor behulp-
« zaam zijn geweest ofwel of ze buiten hun
« wil om hebben gehandeld. In ieder geval
« verklaarde inspecteur Marlowe, die het
« onderzoek leidt — dat het helemaal niet
« uitgesloten is dat prof. Zukor, die op het
« gebied der occulte wetenschappen reeds
« vroeger geniale dingen wist te verwezen-
« lijken, de beide bewakers, evenals de ci-
« pier die hem vergezelde, op een of andere
« wijze onder zijn invloed heeft gebracht.
« Scotland Yard weigerde voorlopig verdere
« mededelingen te doen, daar deze in staat
« zouden kunnen zijn het onderzoek te be-
« nadelen. Wij houden onze lezers evenwel
« op de hoogte van de gebeurtenissen. »

Naarmate Charles vorderde met de lezing
van het epistel over Zukor's ontvluchting,
kreeg zijn gelaat steeds meer een ernstige
uitdrukking. Toen hij aan het einde was ge-
komen, legde hij de krant met een traag ge-
baar terzijde en keek Rafles vragend aan.

De grote avonturier knikte en zei dan op
half schertsende, half ernstige toon :

— Zoals je ziet, Charles, zal het feit van
Zukor's ontvluchting Marlowe de handen
zodanig vol werk geven dat hem niet veel
tijd zal overblijven om ons lastig te vallen;
ik geloof echter dat we van hem veel min-
der te vrezen hebben dan wel van Zukor,
die ongetwijfeld middelen verzinnen zal om
zich op mij te wreken, zodat — besloot Ra-
fles met ongedwongen glimlach — we de
eerstkomende dagen hoopvol tegemoet kun-
nen zien, daar het ons aan werk niet zal
ontbreken !

Charles keek zijn vriend onderzoekend
aan, doch toen hij merkte dat het Rafles
volkomen ernst was met zijn woorden, be-
stierven de woorden hem op de lippen en
haalde hij wanhopig de schouders op in de
overtuiging dat elk protest van zijn kant
slechts de ironie van zijn vriend zou ver-
mogen op te wekken.

HOOFDSTUK III. LONDEN ONDER TERREUR.

De ontvluchting van professor Zukor had, behalve op Scotland Yard en in de kringen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van Luchtvaart, weinig of geen weerklank gevonden; het publiek las het bericht met dezelfde onverschillige aandacht, als het zich op de hoogte stelde van de mislukking der talrijke vredes- en andere conferenties die de politieke gezichtseinder te allen kante vertroebelden. De jongste oorlog, die nog fris in ieders geheugen lag, en waarvan de zware wonden overal nog duidelijk zichtbaar waren, hadden de mensen in een staat van haast volledige lusteloosheid gebracht, en iets zoals de ontvluchting van een gevangene kon hun hoogstens de ironische opmerking ontlokken dat ook de gevangenis met de tijd scheen mee te evolueren.

De politie van haar kant en in de eerste plaats dan inspecteur Marlowe had met verbetenheid de opzoeken van Zukor ingezet en practisch was de inspecteur in achtenveertig uren nog niet naar bed geweest. Het onderzoek nopens de klacht van Sir Moschell betreffende de honderdvijftigduizend pond, die een onbekende hem had afhandig gemaakt, had Marlowe aan een zijner ondergeschikten in handen gegeven, zonder zich te storen aan de protesten en de bedreigingen die de directeur van de Inter-Ocean aan zijn adres had geuit. Hoofdzak voor Marlowe was te trachten Zukor onschadelijk te maken alvorens deze kans kreeg opnieuw zijn verderfelijke practijken te gaan uitoefenen. Nochtans was het onderzoek gedurende de twee dagen dat Marlowe onafgebroken in het getouw was geweest, niet bijster opgeschoten. De inspecteur had het spoor van de professor en de cipier weliswaar kunnen volgen van als beide mannen de gevangenis hadden verlaten tot waar ze aan het Holborn Viaduct Station in de trein waren gestapt. Hier was het spoor doodgelopen en ondanks alle inspanningen van de inspecteur was deze er niet in geslaagd een stap verder te komen. Zukor scheen als van de aardbodem te zijn verdwenen en Marlo-

we rekende nog slechts op het toeval om de professor te ontdekken. Instinctief voelde de inspecteur dat Zukor niet ver uit de buurt van Londen kon vertoeven, daar hij heel goed op de hoogte zou zijn van het feit dat, bij de scherpe bewaking van alle havens, de vlucht over de grens een dwaasheid zou zijn.

Marlowe wist echter niet dat de professor, zelfs indien hij een kans had gezien zich over de grens in veiligheid te brengen, hij daaraan allerm minst zou hebben gedacht. Zukor had na zijn ontvluchting nog slechts een wens waarvan hij totaal vervuld was, namelijk zich te wreken op de man die hem ten val had gebracht en waarvan de naam hem door Marlowe was medegedeeld geworden tijdens het transport van Ierland naar Londen. Weliswaar kende Zukor de ware identiteit van Rafles niet, doch hij had zich voorgenomen, hoe lang het ook zou kunnen duren, de grote avonturier op te sporen en hem alles dubbel en dik betaald te zetten.

Iets wat noch de politie, noch Rafles ooit geweten hadden, was, dat Zukor in Engeland en ook te Londen over verschillende schuilplaatsen beschikte, evenals over een stel handlangers wier leven en vrijheid in handen van de professor berustten en uit dat oogpunt zijn slaafse dienaren waren.

En zo kwam het dat Marlowe zich tevergeefs inspande om het spoor van de ontvluchte misdadiger weer te vinden, terwijl de gezochte in het hartje van het oude Londen zijn intrek had genomen in een grote, ouderwetse woning, die officieel aan zekere mister Hallam toebehoorde, een der vele namen waaronder Zukor regelmatig Engeland had bezocht.

Het huis dat mister Hallam, alias Zukor betrok, was gelegen aan de High Street Wapping, in een der meest beruchte wijken van de Engelse hoofdstad die de naam van Wapping draagt en waar de London Docks zich bevinden. De woning had, voor ze door

Zukor voor een termijn van vijf jaar gehuurd was geworden, als pakhuis gediend en het ruime erf ervan gaf onmiddellijk uit op de Theems. Er waren ook grote, vochtige in rotssteen gebouwde kelders die vroeger bewoond werden door een reusachtig leger ratten, maar nu gedeeltelijk tot laboratorium waren ingericht. Deze kelders dateerden nog uit de middeleeuwen en liepen ook nog door onder de aanpalende gebouwen, zodat het bijna zeker was dat ooit op dezelfde plaats eens een klooster had gestaan. Toen Zukor er een aanvang had gemaakt met het inrichten van zijn laboratorium, had hij door vertrouwde helpers die onder zijn leiding werkten, heel wat wijzigingen aangebracht. Een gedeelte van de kelderingen immers, liep regelmatig onder water bij hoge tij van de rivier, en het had de professor heel wat moeite gekost hieraan verandering te brengen. Maar ten slotte was de gehele inrichting, tot grote voldoening van Zukor, volmaakt kant en klaar gekomen en was er een laboratorium tot stand gekomen dat door zijn moderne inrichting en zijn uitgebreidheid elke geleerde in verbazing zou hebben gebracht, indien het hem vergund ware geweest er een bezoek te brengen.

In dat huis was het dat Zukor, in gezelschap van een oude, gebochelde huisbewaarder en diens even afstotelijke vrouw, zijn intrek had genomen na zijn vlucht uit de Newgate-gevangenis, ontvluchting die hij als een zijner kostelijkste grappen beschouwde. In Holborn Viaduct Station had Zukor de trein naar het Black Friarsstation genomen, was daar uitgestapt en had, nog steeds in gezelschap van de cipier die hij onder hypnotische invloed had gebracht, de underground genomen die hem langs het Frenchurch Street Station en vervolgens over Shadwell en Wapping Station naar het Rotherhithe Station aan de overzijde van de Theems bracht.

Op die wijze was Zukor er volkomen zeker van dat hij de politie zijn spoor had bijster gemaakt, terwijl het hem anderzijds weinig moeite kostte om met een der aldaar veelvuldig gemeerde bootjes de rivier opnieuw over te steken en het erf te bereiken van zijn woning aan de High-Street. Hier had hij zich dan meteen van de gebruikte sloep en de cipier ontdaan, van de eerste door haar met de stroming te la-

ten afvaren, zodat het lijken zou alsof ze op drift was geslagen en van de tweede door een kort bevel gegeven aan zijn huisbewaarder die de ongelukkige bewaker, die nog steeds onder hypnose verkeerde, en op geen tegenweer bedacht was, in een der kelders om het leven te brengen, waar het lichaam ten prooi aan de ratten werd overgelaten.

Op die wijze verzekerde de professor zich ervan dat geen enkel spoor naar zijn schuilplaats zou kunnen leiden; nog dezelfde dag stelde hij zich langs allerlei geheimzinnige wegen in verbinding met verschillende zijner satellieten welke tot opdracht kregen John Raffles op te sporen en hem zodra ze hem ontdekt hadden naar het huis van de High-street te lokken onder een of ander voorwendsel.

Zo gingen enkele dagen voorbij, dagen die Zukor bijna onafgebroken in zijn laboratorium doorbracht en die hij besteedde aan allerlei eigenaardige proefnemingen, waarvan slechts hij alleen betekenis en doel begreep.

Acht dagen waren verlopen sinds Zukor in bijna fantastische omstandigheden uit de gevangenis was ontsnapt, toen zich de eerste verschijnselen voordeden die Charles later in zijn dagboek «de terreur over Londen» zou bestempelen.

Het begon op een Zaterdagmiddag juist toen de burelen sloten en de bedienden en werklui zich haastig huiswaarts spoedden, verheugd over het aangebroken week-end dat hun enkele uren verpozing zou bezorgen en dat door een groot deel hunner buiten de stad zou doorgebracht worden. Ook Raffles en zijn vrienden hadden het plan opgevat de broeierige hitte van de Engelse hoofdstad voor een paar dagen te verlaten en zich naar Windsor te begeven. Wanneer het vroeger een uitstapje van slechts een paar dagen betrof waren de mannen soms met de auto naar het landhuisje te Primrose-Hill gereden, maar doordat Sir Moschell en zijn chauffeur ongeveer een week geleden daarheen waren gebracht geworden, was deze schuilplaats voor hen als verloren beschouwd. Raffles had de huur ervan steeds regelmatig per postwissel bij het verhuurkantoor aanbetaald onder een

gefingeerde naam, die hij ook had opgegeven toen hij het landhuisje gehuurd had, zodat niemand ooit zou kunnen bewijzen dat de drie vrienden er verbleven hadden, vooral daar het afgelegen en eenzaam stond. Toen zij er Sir Moschell hadden achtergelaten hadden Rafles en Charles enkele kleinnigheden die hun eigendom waren meegenomen en voor het overige het landhuisje dat geheel bemeubeld was betrokken geworden in zijn oorspronkelijke staat achterlatend.

Door het wegvallen van dit verblijf echter, waren de mannen verplicht zich naar Windsor te begeven en juist had James de bagage opgeladen toen zich een paar eigenaardigheden voordeden, die aan ieder ander behalve aan Rafles zouden zijn ontsnapt. Het leek alsof het luide rumoer dat de Londense City zozeer kenmerkt plots bijna geheel verdwenen was. Binnenshuis merkte men dat in de eerste ogenblikken helemaal niet op doch buiten bracht het de mensen in totale verwarring. Het leek wel alsof de voortplanting van het geluid door een onnaspeurbare storing in de atmosferische toestand verhinderd werd. Weliswaar was die voortplanting niet volledig gestremd, maar in zulke sterke mate verminderd dat de mensen op straat mekaar slechts verstaan konden wanneer ze van héél kortbij hard in elkaars oor schreeuwden. Een totale verwarring van het verkeer was dan ook het gevolg van dit verschijnsel dat slechts een paar minuten aanhield, doch meer verkeersongelukken tot gevolg had op die korte tijd dan anders op een geheel jaar gebeurden. Auto's en omnibussen reden met groot geweld op elkaar in aan hoeken en kruispunten der straten, waar verkeersagenten tevergeefs een signaalfluitje gebruikten dat door niemand werd gehoord! Het was de meest gruwelijke pantomime die men zich kon voorstellen daar men de aanrijdingen wel zag gebeuren, doch geen enkel geluid daarvan opving, terwijl men de mond der gekwetsten in pijnlijk geschreeuw zag vertrekken, zonder dat echter het geluid van hun stem op meer dan een voet afstand kon gehoord worden. Vreselijke tonelen van mensen welke door paniek aangegrepen radeloos op de vlucht sloegen, speelden zich in haast alle straten van Londen af; het gevolg van deze radeloos heen en weer snellende menigte was, dat vrouwen, kinderen en ouderlingen onder de voet werden gelopen en velen der uitzinnig lij-

kende vluchtenden op hun beurt onder een of ander voertuig terecht kwamen. Het drama had zich in een paar minuten tijds afgespeeld en bijna op hetzelfde ogenblik dat alle geluid opnieuw normaal hoorbaar werd nam de paniekstemming in de hoofdstad haast even plots een einde. De balans der dodelijke ongelukken was echter nog omvangrijk genoeg en zo groot was het aantal slachtoffers dat in meerdere of mindere mate ernstig gekwetst was, dat de ruimte der hospitalen niet volstond om hen te bergen en overal, in alle wijken van Londen, hulpposten moesten worden ingericht.

De mensen die in hun woning vertoefden op het ogenblik dat het zonderlinge verschijnsel zich voordeed merkten hiervan weinig of niets en slechts zij die toevallig door het raam keken of hun radio hadden opstaan, merkten dat er iets niet in orde was.

Vanaf het eerste ogenblik echter dat de geluidsvoortplanting omzeggens voor enkele minuten geheel ophield, had Rafles het abnormale van het geval onmiddellijk ervaren; hij was niet als Charles, die geheel beteuterd scheen te zijn en moeite deed om zich door luid schreeuwen verstaanbaar te maken, iets waarin hij echter niet gelukte. Met een paar tekens in gebarentaal die beide vrienden zich voor alle eventualiteiten hadden aangewend, stelde Rafles de jonge man op de hoogte van de aard van het verschijnsel, maar vermits het slechts een paar minuten aanhield was dit gebarenspeel spoedig overbodig en kon het gesprek op normale wijze worden voortgezet.

— Wat kan dat toch geweest zijn? vroeg Charles, op half onrustige, half nieuwsgierige toon. Bij mijn weten heeft zoiets zich nog nooit voorgedaan.

— Ik denk, zei Rafles met een ernst die zijn vriend zelden van hem had ondervonden, dat je je binnenkort nog meer dan eens aan dergelijke vreemdsoortige dingen kunt verwachten.

Charles keek de grote avonturier met volslagen verbijstering aan; één ogenblik dacht hij dat zijn vriend aan geestelijke afwijkinge nleed, welke op rekening van de gebeurtenis van daarstraks moesten geschreven worden. Rafles scheen echter zijn gedachten geraden te hebben en zei met nog steeds dezelfde ernst in de stem:

— Je vergist je, Charles, met te denken dat ik geestelijk ontoerekenbaar zou geworden zijn ! Wat zo pas gebeurd is, is voor mij niet anders dan een staaltje van waartoe het duivelachtige brein van Zukor in staat is ; die man is een waar genie op het gebied der electro-dynamica, iets waarvan hij als bewerker der vliegtuigrampen reeds voldoende blijk heeft gegeven en nu op een andere, maar nog doeltreffender manier schijnt te willen vervolgen !

— Maar... stamelde Charles verward, het lijkt me of je je al die tijd aan zoiets verwacht hebt.

— Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben, antwoordde Rafles op effen toon. Ik verwachtte mij er inderdaad aan dat Zukor op een of andere wijze zijn misdadige genialiteit zou demonstrenen, al moet ik toegeven dat ik de slag niet zo vlug verwacht had. Het kan niet anders of Zukor moet nog over andere toevluchtsoorden beschikken waar hij nog meer volmaakte instrumenten heeft gebouwd dan welke hij in Ierland gebruikte.

— Maar, wierp Charles op, het is toch even goed mogelijk dat je je vergist en dat we hier voor een natuurverschijnsel staan?

— Deze mogelijkheid is inderdaad niet uitgesloten, gaf Rafles toe, maar daar zoiets sinds mensengeheugenis nooit is voorgekomen weiger ik er aan te geloven. Het voorval ligt meer in de lijn van Zukor's bekwaamheden want het principe is ongeveer hetzelfde als werd aangewend tot het veroorzaken der vliegtuigongevallen. Ofschoon in alle zaken normaal handelend, schijnt Zukor op het punt der electro-dynamica met volslagen krankzinnigheid te zijn geslagen. Ongelwijfeld heeft het schandaal dat hem enkele jaren geleden uit de samenleving bande bij hem een haat in het leven geroepen tegen de wereld en de mensen en is zijn enige doel nog zich te wreken over het onrecht dat hem — naar zijn mening — werd aangedaan.

— Zoiets is bijna niet te geloven ! stamelde Charles met afschuw in de stem. Ik kan mij niet indenken dat enig menselijk brein zoiets zou kunnen verzinnen.

— Dat komt, antwoordde Rafles op kalme toon, omdat jij je niet kunt indenken in de geestesgesteldheid van een geleerde van

Zukor's formaat. Voor mensen van zijn slag, die miljoenen jaren oude geheimen van het heelal trachten te ontsluiëren, heeft een of meerdere mensenlevens geen de minste betekenis. Het enige waarom zij zich bekommeren zijn hun experimenten en wanneer, zoals bij Zukor het geval is, deze wetenschappelijke eenzijdigheid uitgroeit tot een soort acute waanzin, zijn de gevolgen daarvan niet te overzien.

— En kunnen wij dat niet beletten, John? vroeg Charles op hartstochtelijke toon. Wanneer we Marlowe nu eens in vertrouwen namen en met hem samenwerkten? Met vereende krachten zou het véél gemakkelijker zijn Zukor onschadelijk te maken, dunkt me.

Rafles schudde echter ontkennend het hoofd.

— Wat dat laatste betreft, Charles, dat kan ik geen gelukkige inval noemen ; Zukor is de politie reeds eenmaal te slim geweest en is de gevangenis uitgewandeld als gold het de gewoonste zaak van de wereld.

Wie zegt ons dat hij, wanneer de politie hem nogmaals gevangen neemt, niet opnieuw zal ontsnappen? Wij weten niets af van de middelen waarover hij beschikt, maar dat hij nog heel wat pijlen op zijn boog heeft bewijst het voorval van daarstraks ! Nee, Charles, reeds eenmaal is Zukor aan zijn verdiende lot ontsnapt, toen ik hem geheel in mijn macht had en verplicht was hem aan Marlowe over te laten. (1) Dat is een der redenen waarom ik Zukor zonder tussenkomst van de politie wil bestrijden ; en anderzijds ben ik verplicht deze misdadiger onschadelijk te maken wil ik mij in geweten kunnen verantwoorden voor de honderdvijftig duizend pond die ik van de «Inter-Ocean» afhandig heb gemaakt.

— Ja, zei Charles aarezlend, als je het van dat oogpunt uit beschouwt blijft er me niets over dan me neer te leggen bij dat besluit.

Op hetzelfde ogenblik werd er op de deur geklopt en verscheen James.

— Alles is klaar, Sir, rapporteerde de reus ; indien u het wenst kunnen we onmiddellijk vertrekken.

(1) Zie nr. 8 : «De Radar-Maniak».

Raffles dacht enkele ogenblikken na, terwijl zijn voorhoofd zich rimpelde. Dan zei hij :

— Je kunt alles al weer uitpakken, James, we blijven te Londen.

De bediende vertrok geen spier van zijn gelaat, gewoon als hij was aan de meest onverwachte dingen en zei zonder de minste nieuwsgierigheid of verrassing te laten

blijken :

— In orde, Sir ! Dan zal ik maar zo dadelijk weer gaan afladen !

En zonder nog verdere instructies af te wachten, vertrok hij, terwijl Raffles en Charles zonder verder tijdverlies begonnen met het ontwerpen van plannen die zeer nauw verband hielden met professor Zukor.

*
**

HOOFDSTUK IV.

HET LABORATORIUM DER VERSCHRIKKINGEN.

Een paar dagen na de gebeurtenissen van de beruchte Zaterdagmiddag, gebeurtenissen waarvan men in de wetenschappelijke kringen tevergeefs naar een afdoende verklaring had gezocht, bevond Zukor zich in het huis aan de High-street. Hij had juist het geheimzinnig laboratorium verlaten dat een groot deel der kelders innam en had in het somber bemeubelde en gedrapeerde vertrek, dat kennelijk als studeerkamer was ingericht, achter zijn schrijftafel plaats genomen.

Met een sardonische grijns op zijn gelaat en af en toe grinnikend, had de professor de lezing aangevat van een tiental ochtendbladen, welke de gebochelde huisbewaarder op bevel van zijn meester had gaan halen, en welke zeer uitvoerige beschouwingen wijdden aan het geheimzinnige voorval van de Zaterdag te voren.

Over het algemeen kwamen de journalisten en wetenschappelijke medewerkers de

zer kranten tot de slotsom dat de storing in de geluidsvoortplanting ongetwijfeld te wijten was geweest aan een meteorsteen welke met grote electriciteit geladen boven het gebied van Londen was uiteengespat. Weliswaar had geen enkel der observatoria de verschijning van een dergelijk hemellichaam vastgesteld, maar de stellers der artikelen gaven als hun mening te kennen dat het niet uitgesloten was dat de elektrische geladenheid van de meteorsteen de instrumenten der sterrewachten op een of andere wijze tijdelijk buiten gebruik had gesteld. Bekende meteorologen welke dien-aangaande om hun mening werd gevraagd, moesten toegeven dat die mogelijkheid, ofschoon zeer ver gezocht, niet uitgesloten was. Over het algemeen echter waren vele bekende geleerden stroef en weigerachtig in hun verklaringen en wensten zij zich niet definitief uit te laten vooraleer een diepgaand onderzoek hun zekerheid had verschaft. Zodoende waren de journalisten bijna geheel op hun fantasie aangewezen en

trachten met een omhaal van geleerde woorden en technische termen, die ze voor die gelegenheid in een encyclopaedie hadden opgezocht, hun lezers van de juistheid van hun inzichten te overtuigen.

Professor Zukor scheen zich geweldig te vermaken met het geleerd aandoende proza van al deze scribenten voor wie de leer der electro-dynamica blijkbaar een gesloten boek was.

— Wel, wel, wel... bromde de professor met een kuchend geluid, terwijl hij zijn dunne lippen met een venijnige grijnslach op elkaar kneep, ik ben benieuwd wat deze mensen nog alles zullen moeten uitvinden, als ik binnen enkele dagen nog een paar andere proefnemingen ga doen !

En alsof hij medelijden voelde met allen die zich hadden afgesloofd om een of ander artikel te brouwen, vervolgde hij hoofdschuddend :

— Waarlijk, het is bedroevend, héél bedroevend, te moeten vaststellen hoe weinig deze menselijke mieren eigenlijk weten !

Hij zuchtte diep en het leek of hij werkelijk medelijden gevoelde met hen wier geestelijk peil zo ver beneden alle verwachting scheen gebleven te zijn.

Tenslotte scheen het proza der dagblad-schrijvers hem nog slechts in zeer geringe mate te interesseren en met een ongeduldig gebaar schoof hij een gedeelte der kranten terzijde. Hoofdzakelijk ging zijn belangstelling nu nog naar de balans der slachtoffers, welke het vóórval van Zaterdag middag had opgeleverd. Het aantal doden en gekwetsten dat hierbij betrokken was scheen meer dan om het even wat op de fantasie van Zukor in te werken, en hij maakte met de lippen kinderlijke geluiden, die onbetwistbaar zijn goedkeuring schenen aan te tonen.

Waarschijnlijk had Zukor zich nog wel enkele tijd langer overgeleverd aan zijn fantasien in verband met de balans der slachtoffers, als niet een kloppen op de deur hem uit zijn overpeinzingen had gewekt. Op een luid bevel van de professor trad de gebochelde binnen.

— Joe Slicker en Harry The Duke zijn er meester, zei hij met een piepstem.

— Goed, bromde Zukor bitsig omdat hij

gestoord werd, laat hen binnen komen !

Met een onderdanige buiging verdween de gebochelde, terwijl enkele ogenblikken later de beide aangekondigde individuen verschenen. Ze schenen in tegenwoordigheid van professor Zukor een weinig nerveus en slenterden aarzelend in de richting van zijn bureau. Door welke ongekende middelen de professor deze mannen aan zich bond en tot slaafse vazallen van hem maakte, was een raadsel.

Zijzelf, evenmin als Zukor, lieten er zich nimmer over uit, zoals trouwens geen der andere satellieten die ter beschikking van Zukor stonden.

— En ? vroeg de professor kort, toen beide kerels naderbij waren gekomen.

— Alles is gebeurd wat u gezegd hebt, professor.

Het was Slicker die het woord voerde. Zukor keek de twee boeven strak aan en wreef zich nadenkend met de hand langs de wang. Beide kerels die in de Londense onderwereld een beruchte naam hadden, schoven onrustig heen en weer en frommelde zenuwachtig aan hun hoeden, welke ze in hun han' hielden.

— Goed ! kraakte nogmaals de stem van Zukor ; ik hoop dat jullie je opdracht zonder fouten hebt uitgevoerd. Indien het niet zo mocht zijn, ging hij verder en zijn stem klonk koud en afgemeten, des te erger dan voor jullie !

Beide mannen antwoordden niet en dat werd ook niet van hen verwacht. Ze hadden reeds een paar keer meegemaakt hoe een paar beruchte knapen instructies van Zukor hadden verwaarloosd en het afschuwelijke van wat met die ongelukkigen gebeurd was, stond diep in hun geheugen gegrift. Op dat ogenblik hadden ze de dag vervloekt, dat ze in handen van de professor waren gevallen en liefst van al hadden ze Zukor koud gemaakt. Ze wisten echter dat ze, indien ze zoiets hadden ondernomen, ze op hetzelfde ogenblik hun eigen doodvonnis zouden ondertekend hebben. Een blik uit de ogen van Zukor had hen daarvan volkomen overtuigd want de professor had zijn satellieten, niet dan na lang zoeken uitgekozen, kende al hun misdrijven tot in de kleinste bijzonderheden, van beroving tot moord toe. En ze

wisten tevens dat, bij de dood van Zukor, al die misdaden met alle détails uitvoerig vermeld, op de diensten van Scotland Yard bekend zouden worden.

Dat alles flitste de boeven door de geest in de enkele seconden dat Zukor zijn blik op hen vestigde; hierna doofde de sinistere gloed in de ogen van hun opdrachtgever en op dezelfde droge toon als tevoren, zei hij:

— In orde, jullie kunnen nu gaan! Manuel, de huisbewaarder zal jullie wel te efen geven. Jullie blijven hier tot alles achter de rug is, begrepen?

Beide mannen knikten en verlieten haastig het vertrek alsof de duivel hen op de hielen zat; en hun angst zou waarschijnlijk nog groter geweest zijn, wanneer ze het gewaagd zouden hebben het hoofd in de richting van Zukor te wenden, die met een satanische grijns op de lippen voor zich uit staarde en op dat ogenblik veel gelijkenis vertoonde met de haarlijke duivel...

★★

Op het ogenblik dat Rafles besloten had af te zien van het uitstapje naar Windsor, wist de grote avonturier dat een der moeilijkste periodes uit zijn veelbewogen loopbaan was aangebroken. Charles noemde het besluit van zijn vriend, om de schuilplaats van Zukor te gaan opsporen, volslagen gekkenwerk, het zoeken naar een speld in een hooiberg, en als Rafles hem niet in de rede had gevallen, was de jonge man waarschijnlijk nog verder gegaan met het opsommen van spreekwoordelijke gezegden van die aard.

Een ongebreidelde energie had zich echter van de Grote Onbekende meester gemaakt, en Charles die dergelijke voor tekenen kende van vroeger en wist dat zijn vriend zich in dit stadium door niets zou laten weerhouden, had spoedig bakzeil gehaald.

Bij alles wat de jonge man opwierp aan bezwaren, had Rafles onverschillig de schouders opgehaald en met dicht opeengeknepen lippen gezegd:

— Dat is alles best mogelijk, wat je daar zegt, Charles, maar als we Zukor onschadelijk willen maken, vooraleer hij nog groter onheil sticht, kunnen we geen ogenblik

laten verloren gaan!

— Alles goed en wel, had de jonge man geantwoord, maar hoe stel je je voor Zukor te kunnen vinden? Denk je soms dat hij zijn adres in de krant zal annoneeren of een naambordje op zijn deur heeft laten aanbrengen?

— Maak er geen flauwe grap van, Charles! was het verbeterd antwoord van Rafles geweest. God weet welke afschuwelijke plannen Zukor op het ogenblik weer aan 't beramen is en het leven aan honderden mensen zouden kunnen kosten!

— Het was helemaal niet als een grap bedoeld, had Charles brommend weerlegd. Maar hoe kunnen wij het spoor van Zukor vinden? We kunnen toch niet stuk voor stuk alle huizen van Londen en omgeving gaan doorsnuffelen, is het wel?

— Dat is helemaal niet nodig, m'n beste, had Rafles gerepliceerd. Ik ben er stellig van overtuigd dat Zukor hier helpers heeft, want als hij geheel op zichzelf was aangevoelen geweest, had hij niet zo vlug kunnen toeslaan, dat zul je moeten toegeven. En als je nu weet, dat geen zijner helpers uit Ierland aan de dood ontsnapt is, blijft er nog slechts één mogelijkheid.

— En die is? vroeg Charles.

— Dat Zukor ditmaal zijn helpers uit de Londense onderwereld heeft opgeduikeld. En dat we dus onze opzoekingen in die richting moeten aanvangen. Voor de politie zou zo iets onmogelijk zijn, want ofschoon ze hun officiële verklikkers hebben, toch maak ik me sterk dat die over Zukor niets kunnen of durven mededelen. De professor is er de man niet naar, een oppervlakkige keuze te doen. En zij die voor hem werken zal hij wel geleerd hebben hun mond te houden!

Hierop was het gesprek afgebroken geworden en hadden beide mannen zich gaan voorbereiden op hun tocht die eerst laat in de avond zou aanvangen. James werd van de plannen op de hoogte gebracht, maar daar zijn gestalte te veel zou opvallen en Rafles helemaal geen risico's wenste te nemen, kon de reus aan de voorgenomen expeditie geen deel nemen.

James dacht er niet aan, tegen te sputteren, maar zijn gelaat verried duidelijk wat

in hem omging. Bij gelegenheden als deze, was het zijn liefste wens, zijn meester te kunnen vergezellen en slechts toen Rafles hem troostte met de belofte, dat er binnen kort heel wat werk voor hem zou komen, verhelderden de trekken van de grote kerel.

En zo was enkele uren later, toen de duisternis was ingetreden en één voor één de gaslantaarns van Londen waren aangefloopt, door Rafles en Charles een aanvang gemaakt met de jacht op Zukor, jacht die een der adembenemdste en spannendste bladzijden zou vormen uit het leven van de grote avonturier!

In den beginne was Rafles met de meeste omzichtigheid te werk gegaan: het was inderdaad lang geleden dat de grote avonturier een bezoek had gebracht aan de lokalen van de Londense onderwereld en ofschoon beide vrienden uitstekend vermomd waren, toch vermeden ze alles wat achterdocht had kunnen wekken. De waarlijk meesterlijke wijze, waarop Rafles het speciale jargon van de boevenwereld sprak, was veelal in staat om het grootste wantrouwen weg te nemen en de wijze waarop beide mannen hun rol speelden, overtuigde onmiddellijk elkeen, dat ze geen «stille» waren of verklikkers. Meestal roken de boeven dergelijke lui «uren op afstand», zoals ze zich uitdrukten, en Rafles noch Charles herinnerden ook maar in iets aan cops in burger of aanbengers. De boeven schenen inderdaad te beschikken over een zesde zintuig, dat hen verwittigde als iemand van de «prinsemarij» zoals ze politie bestempelde, in de buurt kwam. En dat Rafles en Charles als halve collega's werden geaccepteerd, was ongetwijfeld een overwinning van de grote onbekende, die tellen kon!

En zo ging de tocht der beide mannen, doorheen allerlei kroegen en kroegjes, maar ook doorheen luxueuze clubs en privé-bars, dancings en oogluikend toegelaten speelhuizen. Want niet alleen in slecht befaamd staande kroegen werden misdadigers gevonden; die daar verkeerden, waren de minst belangrijke, de kleine garnalen, fietsdieven, zakkenrollertjes, aftruggelaartjes en inbrekertjes van heel kleine allure. Diegene welke de zaken grootser aanpakten, keken met misprijzen op dat armelijke milieu neer, waar slechts goedkoop bier en slechte gin en whisky werd gedronken. Zij waren niet minder dan met wijn en champagne te-

vreden en hun salonmanieren staken scherp af tegen de meer ruwe omgangsvormen van hun minder fortuinlijke collega's.

Voor Rafles en Charles intussen, was de eerste dag vol teleurstellingen geweest. Nergens hadden zij door een woord of gebaar kunnen uitmaken, dat men Zukor in de misdadigersmilieu's kende. En zelfs toen Rafles, een weinig onvoorzichtig, over het voorval van de afgelopen middag begon en peilingen deed, boekte hij geen resultaat.

Op die wijze ging de eerste nacht voorbij en het was eerst in de vroege morgenuren dat beide vrienden, niet al te fris meer, hun woning opnieuw binnenraden. Na het nuttigen van een lichte maaltijd, door James, die de beide mannen had opgewacht, reeds klaargemaakt, had elkeen zijn slaapkamer opgezocht om door enkele uren slaap krachten te verzamelen voor de volgende dag.

De avond van de daaropvolgende dag togen Rafles en Charles opnieuw op onderzoek uit, zonder zich te storen aan de mislukte tocht van de vorige nacht. En zoals het steeds gebeurt zou de volharding der beide vrienden dan ook met succes worden bekrond.

Het was ongeveer elf uur in de avond toen de grote avonturier en zijn vriend zich in de «Caliope» bevonden, een privé-nachtclub die in een niet al te beste geur stond. Feitelijk kon men van dergelijke gelegenheden alleen lid worden, als men door een bekende werd geïntroduceerd; in de practijk echter kwam het er op neer, dat men de portier een royale fooi in de hand stopte en als het gezicht van de bezoeker hem dan beviel, kon deze ongehinderd binnen. Rafles en Charles hadden helemaal geen moeite om toegang te verkrijgen in gelegenheden van deze aard, daar ze hun rol van leden van de onderwereld meesterlijk speelden.

Zo waren ze ook zonder moeite in de lokalen van de «Caliope» toegelaten en hadden aan een der kleine, langs de wand geschaarde tafeltjes plaats genomen. Voor wie niet vertrouwd was met de atmosfeer van dergelijke instellingen, was er eigenlijk niets dat enige achterdocht zou hebben gewekt; naast de authentieke misdadigers, bestond een belangrijk deel van het publiek uit mensen die helemaal niets op hun geweten hadden doch genot en vermaak achterna joegen.

Het was vooral dit gedeelte van de bezoekers die door de eigenaars van de zaak op twee manieren welgekomen was : ten eerste gaf het aan betreffende club een schijn van onschuld en ten tweede kregen de «stamgasten», die allen stuk voor stuk goede bekenden waren van de politie, hier gelegenheid onopvallend hun toekomstige slachtoffers uit te kiezen.

Zoals steeds had Raffles zijn plaats met zorg gekozen, dat wil zeggen, dat hij in de nabijheid kwam te zitten van mannen die het niet zo nauw met de wet namen. Schijnbaar onderhield hij met Charles een geanimeerd gesprek, maar ondertussen luisterde hij niet alleen scherp toe, maar op sommige ogenblikken zelfs gaf hij zich over aan de kunst van het van de lippen lezen, een kunst die hij in alle perfectie beheerste. En toen kreeg hij op een gegeven ogenblik het draadje in handen waarnaar hij sinds twee dagen onafgebroken had gezocht en dat hem — daaraan twijfelde hij niet — naar de verblijfsplaats van Zukor zou leiden.

Zijn scherp gehoor had inderdaad de naam van professor Zukor opgevangen in een gesprek dat door twee kerels, welke links van hem zaten, werd gevoerd. Onmiddellijk zon de grote avonturier op een middel om met deze beide mannen nader in contact te komen. Voor iemand van Raffles' vindingrijkheid kostte dat niet al te veel moeite ; na met Charles een blik van verstandhouding te hebben gewisseld stond hij van zijn stoel op met het zogenaamde inzicht zich even te verwijderen. Geheel «toevallig», zoals het in de bedoeling van de grote avonturier lag, struikelde hij echter even en bonsde tegen het tafeltje aan waar beide individuen aanzaten. Het gevolg hiervan was dat flessen en glazen, die op het tafelblad verspreid stonden, met luid gerinkel van brekend glas tegen de vloer aan stukken sloegen. Raffles speelde met brio zijn rol verder en stond enkele ogenblikken als beteuterd om zich daarna met een vloed van woorden om zijn onhandigheid te verontschuldigen. Toen de grote onbekende tegen het tafeltje was aangebonsd waren de beide kerels woedend recht gesprongen, maar kalmeerden zienderogen toen de stichter van het onheil zich in ellenlange excuses uitputte. Tenslotte gaven ze gehoor aan de uitnodiging van Raffles om aan zijn tafeltje plaats te komen nemen om in ruil van de verloren gegane consumpties op zijn

kosten een fles te ledigen. Op handige manier wist de grote avonturier tijdens het gesprek dat zich tussen de vier mannen ontwikkelde, enkele speciale termen aan te wenden zoals deze slechts gebruikelijk waren bij leden van de onderwereld. Waren de beide invité's van Raffles in den beginne enigszins terughoudend geweest, veranderde hun houding plotseling toen ze merkten met ingewijden te doen te hebben. Diensvolgens werd hun houding en hun taal ook heel wat losser en werden er over en weer nieuwtjes verteld, waarvoor men op Scotland Yard héél dankbaar zou zijn geweest deze te vernemen.

Zoals het bij zijn vak hoorde, was Raffles heel goed op de hoogte van de fait divers van de boevenwereld en kon hij zonder moeite uit een krantenverslag over een inbraak opmaken wie de bedrijvers ervan waren geweest. Dat alles bracht mede dat er tussen hem en zijn nieuwbakken kennissen spoedig een atmosfeer van vertrouwelijkheid ontstond. Van lieverlede voerde de grote avonturier het gesprek in de richting van het gebeuren van de vorige dag en zette als zijn mening voorop dat het ophouden van alle geluid, zoals hij zich uitdrukte, niet anders dan een natuurverschijnsel kon zijn. Bij die woorden hadden zijn beide nieuwe tafelenoten met een spottende grijns op het gelaat de spreker hun ongelooft duidelijk kenbaar gemaakt. De man die zich als «Loense Jimmy» had voorgesteld stootte zijn maat met de elleboog aan en beiden schenen zich kostelijk om een of ander apartje te amuseren. Met een voorgewende geprikkeldheid ging Raffles nader op het onderwerp in en frachtte met alle mogelijke middelen Jimmy en zijn makker tot zijn zienswijze over te halen, doch stuitte hierbij op een uitgesproken verzet.

Steeds meer en meer wendde Raffles een grotere opwinding voor en zette zijn argumenten kracht bij door luide op de tafel te slaan, iets wat hem talrijke afkeurende blikken van derden bezorgde.

Toen de opgewondenheid van Raffles haar hoogtepunt scheen te hebben bereikt, bleek voor «Loense Jimmy» de tijd gekomen om ook «een duit in het zakje te doen» — zoals hij zich uitdrukte. Hij boog zijn bovenlijf diep naar Raffles over, lei de zware klauw van zijn hand op diens arm en zei op halfluide toon :

— Lâ mij je nou's wâ vertelle, makker ! zei hij li zig. Van al dat ge jengel van jou deugt geen sodemieter ! Ik en me maat hier zouden heel wat kenne smiegele over de gozer die het geintje van Zaterdag effe hêt uitgehaald !

Rafles' hart sloeg wild op van tevredenheid ; ofschoon hij zeer goed wist dat hij zijn doel naderde, toch wilde hij voorzichtigheidshalve zijn rol nog verder blijven doorspelen en hield zich aan zijn standpunt van het natuurverschijnsel.

Loense Jimmy echter lachte irriterend en zei vervolgens :

— Hei je wel es gehoord van professor Zukor ? Die smoezer die doorgemoedereerd uit de bajes naar buiten is getippeld en al die knulletjes daar in zijn smiekerd nam ?

Wel, dat is hum !

— Wât ? vroeg Rafles, die deed alsof hij het niet begrepen had.

— Nou maak je gijntjes, sneerde Jimmy ; man, as je die professor beter moes' kenne ! Linker as't die knul is 't er geen !

— Larie ! zei Rafles in een onvervalst slang, dat niemand hem zou verbeterd hebben, ach vent, je lult uit je nek om een snuitje te krijgen !

«Loense Jimmy» stootte zijn maat driftig met zijn elleboog in diens ribben.

— Hoor me die smakkerd, Chicky ! Die

denkt werachies dà we hem belazere !

— 'n Lulhannes !, concludeerde Chicky gelijkmoedig.

— Dâ's raak ! beijverde Jimmy zich. Net wat ik sammele wou !

En met zijn vinger wijsneuzig de borst van Rafles aanrakend vervolgde hij :

— Je bent effe een maffert, vader. As je de professor moes kenne as wij zou je wel anders piepe !

— Klet, zei Rafles bedaard. Ik wed om een blaffertje met jou dat je die vent van een Zukor helemaal niet eens kent.

— Wat ! brieste Jimmy opgewonden, kom op met je blaffertje en ik zal je zelf in de High-Street bij de professor...

Een krachtige stoot van Chicky in zijn ribbenkast deed hem plots de mond sluiten; hij keek even naar het woedende gezicht van zijn makker en vervolgde dan zonder veel animo :

— Ach vent, verrek effe met je geleuter !

En zich tot zijn makker wendend vervolgde hij :

— Kom, Chicky, we neme de smieze.

En zonder zich nog om iets te bekommen stonden beide mannen recht en spoeden zich naar de uitgang, terwijl Rafles met een blik van triomf in de ogen Charles aankeek.

HOOFDSTUK V.

WAARIN RAFLES ZIJN KENNISMAKING MET PROFESSOR ZUKOR HERNIEUWT EN JAMES VAN ZICH AFBIJT.

Nauwelijks waren beide leden van het Londense dievengilde goed en wel verdwe-

nen of Rafles wendde zich fluisterend tot zijn vriend en zei :

— Ziezo, Charles, nu kunnen we opschieten. Het zou me benieuwen te weten wat Chicky denkt over de loslippigheid van zijn vriend. Ongetwijfeld hebben beide boeven een of ander werkje voor Zukor opgeknapt en hebben ze op een of andere wijze uitgevist waar hij woont, in de hoop er op een of andere manier nog iets uit te kunnen slaan.

Charles bleek echter niet zo enthousiast als zijn vriend en antwoordde op gelaten toon :

— Dat is heel goed mogelijk, maar wie zegt ons dat het inderdaad zo is ? Zukor kan net zo goed ergens anders wonen en is hij slechts eenmaal in High-Street geweest om die mannen een opdracht te geven.

— Dat zou me al heel erg verwonderen, Charles. Zukor is er de man niet naar om zich veel te verplaatsen en ik kan ook moeilijk aannemen dat hij over meer dan één schuilplaats in Londen zou beschikken. Maar hoe dan ook, we zullen dat onmiddellijk weten ; bel jij zo vlug mogelijk James op en geef hem het afgesproken signaal en zeg dat hij zich met de auto naar het begin der High-Street moet begeven. We zullen onmiddellijk toeslaan vooraleer Chicky de gelegenheid krijgt met Zukor over de loslippigheid van «Loense Jimmy» te spreken. Als het een beetje mee wilt kan hij er binnen het half uur zijn ; daarna zullen we hier vertrekken met een taxi die ons binnen een kwartier gemakkelijk daarheen kan brengen.

Charles stond recht en haastte zich naar de publieke telefooncel, die achter in de zaal gelegen was in een der gangen die uitkwam op een kleine binnenplaats.

Toen hij terugkwam knikte hij bevestigend met het hoofd naar Rafles die intussen reeds had afgerekend, en gaf op die wijze te kennen dat de boodschap James bereikt had. Zonder opvallende haast verlieten beide vrienden de «Calipe» ; voorzichtigheids halve en om zeker te zijn dat ze niet werden achtervolgd liepen beide mannen een paar straten om, om tenslotte een langsrijdende vrije taxi aan te roepen, die hen in ongeveer een kwartier naar hun plaats van bestemming bracht.

Gedurende de rit werd tussen beide mannen geen woord gesproken, ofschoon Char-

les nog talrijke vragen op de lippen brandden ; een wenk van Rafles echter had hem het zwijgen opgelegd en eerst nadat zijn vriend de chauffeur betaald had en weggezonden kon de jonge man lucht geven aan zijn nieuwsgierigheid.

Op fluisterende toon vroeg hij terwijl ze langzaam verder wandelden :

— Vind je het niet een beetje overhaast, John, wat we nu doen ? Zelfs als we aannemen dat Zukor zijn tenten hier heeft opgeslagen dan zal het nog niet zo gemakkelijk zijn om uit te vinden waar zijn verblijf is.

— Daarin vergis je je, Charles, gaf Rafles op dezelfde zachte toon ten antwoord. De High-Street bestaat bijna uitsluitend uit pakhuizen en magazijnen en een praatje met een der wakers van de dokken zal ons reeds heel wat verder brengen. Het zou me niet verwonderen dat we reeds van het eerste ogenblik af succes hebben, want doorgaans zijn deze mannen héél goed op de hoogte van het doen en laten der weinige bewoners dier huizen.

Hierop wist Charles niets meer te zeggen en het wachten was nu slechts op Henson. Het moest wel zijn dat de reus zich aan geen enkel verkeersreglement gestoord had, want lang voor het half uur verstreken was verscheen hij in de zwartgelakte Ford, die bij dergelijke gelegenheden steeds gebruikt werd en speciaal daarvoor was uitgerust.

Met een paar woorden werd de reus op de hoogte gebracht van de situatie, waarna onmiddellijk werd overgegaan tot de verdeling der rollen. In de eerste plaats was het noodzakelijk de verblijfplaats van Zukor definitief vast te stellen en de aangewezen persoon om zo iets tot een goed einde te brengen was Rafles zelf. Middelerwijl zouden Charles en James er zich mee gelasten om de auto ergens te parkeren waar hij niet gemakkelijk zou opvallen, noch aan de politie, noch aan een of andere voorbijganger. Al deze dingen namen slechts een tiental minuten in beslag en de drie vrienden vonden mekaar bijna op hetzelfde ogenblik terug op de plaats der afspraak. De gelaatsuitdrukking van Rafles verried duidelijk aan Charles dat de grote avonturier succes had gehad in zijn onderneming en het verwon-

derde hem dan ook niet zozeer toen Rafles fluisterend mededeelde :

— Het is wel zoals ik gedacht had ; ik sprak met een der wakers van het dok die, zoals de meeste zijner collega's, niet om een babbeltje verlegen was. Hij gaf me een massa bijzonderheden over High-Street en de bewoners derzelve. Vooral weidde hij uit over het huis met nummer 625 waar sinds jaar en dag een gebochelde huisbewaarder met zijn vrouw hokt. Naar hij me vertelde schijnt er in de jongst afgelopen week daar heel wat te zijn omgegaan. En ofschoon men hier in de buurt niet heel erg nieuwsgierig is schijnt het toch opgevallen te zijn dat er meermaals grote kisten bij de gebochelde werden afgeleverd. Argwaan echter schijnt niemand te koesteren, vermits het paar reeds jarenlang het pand bewoont en er nog nooit iets gebeurd is dat hen in een verkeerd daglicht zou stellen. In ieder geval — besloot Rafles — ben ik ervan overtuigd dat nummer 625 tot schuilplaats dient van Zukor en het beste is dat we ons daarvan onmiddellijk overtuigen.

Charles zag wel in dat het onnodig was tegenwerpingen te maken, daar zijn vriend in een stadium verkeerde waarin hij toch niet naar opmerkingen luisteren zou.

In het halve duister van de straat, die slechts schaars door gaslantaarns werd verlicht, was het voor de drie mannen niet moeilijk ongemerkt in de buurt van Zukors vermeende verblijfplaats te komen. Fluisterend deelde Rafles mede op welke wijze hij dacht met kans op welslagen de professor te kunnen verrassen. Daar hij ervan overtuigd was dat Zukor heel erg op zijn hoede zou zijn, vond hij het geraadzaam een andere weg te kiezen dan de voordeur om trachten binnen te geraken. Zijn plan was zich toegang te verschaffen tot het belendende pakhuis, om langs die weg het erf van nummer 625 te bereiken.

Uit het gekende, zwarte valiesje, dat Handerson had meegebracht, viste Rafles enkele onontbeerlijke instrumenten op en het duurde slechts enkele ogenblikken om met een looper het weinig ingewikkelde slot der pakhuisdeur te forceren.

Als schimmen schoven de mannen vlug één voor één door de gemaakte opening en zelfs een opmerkzaam voorbijganger zou van dit geheimzinnig gedoe helemaal niets

hebben gemerkt, zozeer waren Rafles en zijn vrienden op dergelijke tochten getraind. Binnen in het pakhuis was het stikdonker en Rafles knipte een kleine, zorgvuldig afgeschermd zaklamp aan, waarvan het licht slechts een paar meters doordrong. Langzaam zochten de drie vrienden een weg tussen de opgestapelde kisten en pakken, terwijl grote, vlugge ratten links en rechts wegschoten, kwaadaardig piepend om de ongewenste stoornis.

Na een tocht van een paar minuten werd de achterzijde van het pakhuis bereikt en nadat hij de lamp had uitgeknipt opende Rafles heel zachtjes en zonder het minste gerucht te maken, de deur die op het erf uitkwam. Een hoge muur scheidde dit erf van dat van nummer 625 en onttrok de verblijfplaats van Zukor geheel aan de blikken der indringers. Hetzelfde werktuig dat Rafles gebruikt had om te ontsnappen uit de blinde kamer waarin ze ongeveer een week geleden door Zukor waren opgesloten geworden (1). De bewerking duurde slechts een paar minuten en zonder meer gerucht te maken dan het knagen van een rat veroorzaakte, slaagde Rafles erin een groot aantal stenen uit de muur los te werken, die door Handerson zonder veel moeite terzijde werden gelegd.

Nadat de opening groot genoeg was om de mannen doortocht te verlenen, gleden ze één voor één met Rafles vooraan door de gemaakte bres. Dat alles gebeurde met de meeste omzichtigheid en in volledig stilzwijgen. De factor der verrassing vormde de hoofdschakel in het plan van Rafles om Zukor onschadelijk te maken, want Rafles had de les die zijn eerste contact met Zukor (1) hem geleerd had, heel goed in het geheugen gegrift. Hij had toen ondervonden dat Zukor niet door een vlug uitgevoerde charge in verlegenheid werd gebracht, maar dat hij integendeel met de meeste omzichtigheid diende genaderd te worden, om dan onverbiddeijk toe te slaan. De grote avonturier verwachtte er zich aan dat allerlei elektrische alarminstallaties de verblijfplaats van de geniale misdadiger zouden beschermen en hij werd in deze verwachting dan ook niet bedrogen. Toen hij voorzichtig langsheen de muur zich voortbewoog in de

(1) Zie nr. 8: De Radar-Maniak.

richting van Zukors schuilplaats ontmoette zijn hand een alarmdraad, die op ongeveer tien centimeter van de grond over de gehele breedte van het erf liep. Zonder de les die hij bij zijn eerste ontmoeting met de professor had opgedaan zou hij waarschijnlijk dit alarmsignaal te laat of helemaal niet hebben bemerkt, maar ditmaal was hij meer op zijn hoede. Een korte druk op Charles' arm verwittigde deze voor het gevaar en op zijn beurt bracht de jonge man Handerson op dezelfde wijze in kennis van de valstrik.

De drie mannen stapten voorzichtig over de gespannen alarmdraad heen en zonder verdere hinderpalen te ontmoeten bereikten ze de achterkant van het gebouw waarin Zukor zijn tenten had opgeslagen. Hier werden de handelingen van Raffles nog voorzichtiger en nauwgezetter. Meer dan tien minuten, die voor zijn beide vrienden wel een eeuwigheid schenen te duren, stond de grote avonturier hier doodstil en luisterde ingespannen naar ieder eventueel gerucht, dat uit de woning zou kunnen komen. Alles bleef echter kalm en het was voor Raffles duidelijk dat zijn aanwezigheid nog niet was opgemerkt. Toen hij aanstalten maakte de woning binnen te dringen, vond hij het geraadzaam deuren en venster ongemeoid te laten, daar hij wel vermoedde dat zich hier onoverkomelijke hinderpalen zouden voordoen. Ongetwijfeld zou Zukor zich hier niet vergenoegd hebben met een doodgewoon electrisch alarmsignaal, maar zou zijn vindingrijke geest er wel iets hebben op bedacht dat in staat was ook de kundigheden van Raffles' inbrekerstalent te trotseren.

Zijn aandacht ging diensvolgens vanzelfsprekend naar het traliehek dat blijkbaar een der kelderingen afsloot. Het hek bestond uit armdikke, ijzeren spijlen, die, normaal gezien, in staat waren elke aanval glansrijk te weerstaan. Maar Raffles was geen gewoon inbreker; hij was ongetwijfeld genialer dan ook Zukor voor mogelijk had kunnen houden, gesteld dat hij het bezoek van de grote avonturier had verwacht. Nochtans, vooraleer tot handelen over te gaan, overtuigde Raffles zich nog terdege dat de kust veilig was. Maar blijkbaar was het de professor ongerijmd voorgekomen, dat iemand het in zijn hoofd zou halen langs deze weg in zijn woning binnen te dringen, als deuren en ramen althans schijnbaar een veel gemakkelijker toegang boden.

Eerst nadat Raffles volledig op dat punt gerustgesteld was, nam hij het kleine, platte flesje, dat hij reeds tevoren in zijn jaszak had opgeborgen en liet enkele druppels van het vocht op elk der spijlen van het ijzeren rasterwerk vallen. De bijna volledige duisternis die op het erf heerste, belette Raffles ten volle de uitwerking van het middel te zien. Hij had het echter vroeger reeds met voldoende succes toegepast om zich het verloop van het proces getrouw voor ogen te kunnen stellen; het vocht zou zich ongetwijfeld met ongekende hevigheid als het ware een weg vreten doorheen het ijzer, zodat dit op de plaatsen die de bewerking hadden ondergaan, zo broos en brokkelend zou worden dat een lichte aanraking zou volstaan om het te doen breken. En werkelijk, na een paar minuten slaagde James erin om op een wenk van zijn meester het zware traliwerk uit de opening te nemen, zonder dat het hem een speciale krachtsinspanning kostte en zonder enig geluid te veroorzaken.

De opening die aldus ontstaan was, was groot genoeg om zelfs de zwaargebouwde James zonder moeite toegang te verlenen, doch het was ook hier Raffles weer die zich als eerste naar beneden liet glijden in het duistere onbekende, kort daarop gevolgd door Charles en James. Nog altijd waagde de grote avonturier het niet licht te maken en nadat de reus de raamopening met zijn jas had afgeschermd flitste Raffles zijn zaklamp aan. De mannen bevonden zich in een ruim keldergewelk dat uit rotssteen gehouwen muren bestond en waarin links en rechts grote houten kisten, die ledig schenen te zijn, opgestapeld lagen. Een zware deur, als van een kerker, sloot de ruimte af, maar tot grote opluchting van Raffles bleek deze ongesloten te zijn en kon de tocht zonder onderbreken worden voortgezet.

Het viel de drie mannen op dat, zowel aan de binnen- als aan de buitenzijde van de deur zich grendels bevonden, en Raffles herinnerde zich dat dit een eigenaardigheid was van vele kloosterkelders uit de Middeleeuwen, want zo goed deze gewelven dienden om gevangenen op te sluiten, of materiaal op te slaan, werden ze even goed in sommige omstandigheden gebruikt om er zich in te verschansen ten tijde van onlusten en opstanden.

De zware kelderdeur die geluidloos en om-

zichtig door Rafles was geopend geworden, gaf uit op een brede, sombere gang waarop ook nog verscheidene andere deuren uitkwamen. Nu de grote avonturier in het hol van zijn vijand was doorgedrongen zonder dat deze blijkbaar van de komst van zijn ongewenste bezoeker afwist, was Rafles bijna volkomen zeker van zijn succes.

Toch verloor Rafles niets van zijn aangewende voorzichtigheid uit het oog en het was slechts met de grootste behoedzaamheid dat hij een der deuren naderde die blijkbaar toegang verleende tot de kelderruimte waar, naar zijn berekening, zich de trap moest bevinden die naar de bovenverdieping leidde.

Vooraleer echter deze laatste stap te wagen gaf de grote onbekende James opdracht om als laatste van de rij uit te zien dat ze niet langs achter verrast konden worden, daar het helemaal niet onmogelijk was dat Zukor of een van zijn handlangers zich in een plaats achter een der deuren konden bevinden. De reus knikte dat hij het begrepen had en bleef een paar passen achter. Rafles lei de hand op de zware ijzeren deurnop, draaide deze voorzichtig om en trok de zware deur naar zich toe. Zoals hij voorzien had bevond zich aan de overzijde van deze kelderruimte de massieve, uitgesleten trap die naar boven leidde. Hij gleed door de deuropening heen, op de voet gevolgd door Charles, en James stond op het punt het voorbeeld der beide mannen te volgen, toen zich een vreemd, adembenemend verschijnsel voordeed. In een flits werd het Rafles duidelijk dat hij de misdadige genialiteit van Zukor onderschat had en in dat onderdeel van één seconde had hij nog de kracht om James, die op het punt stond binnen te treden, met een gesmoorde kreet te waarschuwen. Het was of Rafles en Charles met een lichtgevende wolk omhuld werden en iets, dat aan een warme luchtstroom deed denken, trof hen in het volle gelaat, benam hun de adem en verlamde hen totaal, zodat ze hulpeloos ten gronde stortten. Heel de kelderruimte scheen op te glanzen in een fosforescerend licht, waarvan beide getroffen mannen weinig of niets meer bemerkten. Toen James de waarschuwende kreet van Rafles had gehoord, stond hij op het punt zich door de deuropening te werpen, maar de geheimzinnige gebeurtenis die zich in de kelder afspeelde verwarde hem zodanig, dat hij een ogenblik aarzelde, aarzelend die hem hetzelfde lot van Rafles en

Charles bespaarde. Toen de reus zag door welke geheimzinnige kracht zijn beide vrienden werden neergeveld, trapte hij instinctief en met volle kracht tegen de deur, die met een luide bons in het slot sloeg; zelfs indien hij het gewild had zou James het vertrek niet meer hebben kunnen betreden, dat Rafles en Charles zo noodlottig was geworden, want het dichtvallen van de deur scheen het sein te zijn tot een aanval in regel van Zukors satellieten. Op hetzelfde ogenblik dat James de deur had dichtgetrapt, was enkele meters van hem af in de gang een andere deur opengevlogen en kwamen een zestal mannen op de reus toegestormd. Het was een geluk voor James dat het lichtschijnsel uit de deuropening de plaats waar hij zich bevond niet bereikte, zodat de aanvallers niet in staat waren gebruik te maken van de revolvers, die zij in de hand hielden. Als een flits ging het door de geest van de zwaargebouwde kerel dat hij zijn meester en Charles slechts zou kunnen redden indien het hem mogelijk was uit het huis van Zukor te ontsnappen en hulp te gaan zoeken. Met een kreet van woede en razernij stortte hij zich dan ook op de aanstormende bandieten waarvan hij de eerste met een geweldige vuistslag enkele meters achteruit wierp terwijl het lichaam met een doffe klap tegen de muur sloeg en als een vod ineens stortte. Op hetzelfde ogenblik werd hij door de vijf overigen besprongen en één ogenblik verloor de reus het evenwicht en wankelde hij. Met inspanning van alle krachten wist hij zich echter op de been te houden en schudde hij als een razend geworden bull-dog de aanvallers van zich af. Van het ogenblik der verwarring der neertuimelende lichamen maakte hij gebruik om twee tegenstanders die zich aan zijn armen vastklampten, met een forse zwaai tegen elkaar aan te slaan om hen daarna als levenloze poppen over zijn hoofd heen te werpen. Intussen waren de drie overgebleven aanvallers opnieuw rechtgekrabbeld, maar ze hadden geen schijn van kans tegen de met dolle woede bezeten Hercules.

Zonder een aanval af te wachten, wierp James zich vooruit en zijn gebalde vuist schoot als een suizende smishamer voorwaarts, raakte een der bandieten op de borst; er knapte iets in de man en als een marionet waarvan het touwtje was doorbroken vielen de armen van de getroffen levenloos langs zijn lichaam, terwijl hij

met een zucht als van een fietsband die leegloopt op de stenen neerzank. De beide overgeblevenen aarzelden even, ontdaan over de lawine van meedogenloze kracht die hun rangen op een minimum van tijd zo vreselijk had gedund en die aarzelings werd hun noodlottig. Met een maaiend gebaar van zijn armen en alsof het slechts kegels betrof wierp James hen tegen de muur, waar ze dof met hun hoofd tegenaan bondsden zodat ze duizend sterren voor hun ogen zagen dansen. Op hetzelfde oogenblik bereikte James de deur van het vertrek waarlangs de drie mannen waren binnengedrongen, schoof de grendels in de sponningen en ijde vlugger dan men het van een man van zijn omvang zou verwacht hebben op de raamopening toe, rukte zijn jas die de opening afsloot naar beneden en hees zich door de zwarte ruimte naar buiten. Het was niet

zijn verlangen om lijfsbehoud dat hem haast vleugelen scheen te hebben gegeven, maar het geheimzinnige voorval in de kelder had er hem van overtuigd, dat zijn kracht alleen niet zou kunnen volstaan om zijn meester en Charles uit de klauwen van Zukor te redden. Slechts wanneer de schuilplaats van Zukor met man en macht zou worden aangevallen bestond er kans deze misdadiger onschadelijk te maken en de beide gevangenen te bevrijden, vooraleer Zukor kans had gekregen hen van het leven te beroven. En om die reden stormde James als door de duivel zelf achterna gezeten over het erf, en door de gemaakte opening in de muur heen, dwars door het pakhuis, de straat op, om als een blinde natuurkracht, die alles wat in haar weg treden zou, onmeedogend onder de voet te lopen en te verpletteren...

HOOFDSTUK VI.

WAARIN ZUKOR EEN DUIVELACHTIG PLAN ONTWIKKELT EN MARLOWE EEN TELEFOONTJE KRIJGT.

Het was een vreemde gewaarwording die Rafles en Charles ondergingen op het oogenblik dat ze getroffen werden door de warme luchtstroom, of althans door datgene dat ze als zodanig beschouwden. De instinctieve waarschuwingskreet door Rafles geuit en die James in staat had gesteld zich te onttrekken aan het lot dat zijn meester te beurt was gevallen, was de laatste bewuste daad, die de grote avonturier nog had kunnen stellen; daarna verzonk hij, evenals Charles, in een staat van totale verlamming en ge-

deeltelijke bewusteloosheid, waardoor beide mannen zich slechts vaag realiseren konden, wat er met hen omging. Het leek hun na enige tijd, dat verschillende handen hen opnamen en hen ergens heen brachten, maar een duidelijke voorstelling der feiten hadden ze niet en evenmin konden ze zich later hiervan iets herinneren.

Het was eerst geruime tijd daarna, enkele minuten voor Zukor hun een bezoek bracht, dat ze zich geheel van hun toestand bewust

werden en tot de vaststelling kwamen, dat ze met zware, ijzeren ketens aan de muur van een somber keldergewelf waren vastgeketend.

Raffles was de eerste die opnieuw geheel zichzelf werd en spoedig daarop kwam ook Charles tot zijn positieven.

— Daar zijn we nogmaals lelijk ingetipeld ! waren de eerste woorden die de grote avonturier tot de jonge man richtte. En ook nu weer, ging Raffles bitter verder, is het mijn schuld !

— Ach wat, zei de jonge man vergoelijkend, daar hoeft je je heus geen verwijt van te maken, John ! Ook jij kon deze duivelachtige zet van Zukor niet voorzien !

— Dat is een zeer magere troost, Charles ! zei Raffles, terwijl zijn mond zich in schampere zelfbespotting vertrok. Ik zal het me zelf nooit vergeven dat ik Zukor, ondanks alles wat reeds gebeurd was, toch nog te laag heb aangeslagen. En het ergste is, dat de Professor ditmaal betere voorzorgsmaatregelen heeft getroffen, zodat we niet zo gemakkelijk zouden kunnen ontsnappen als bij de vorige gelegenheid ! Het enige hoopvolle is, dat James zich mijn waarschuwingskreet ter harte heeft genomen en zich van een lot als ons te beurt is gevallen, heeft kunnen redden ! Brave kerel ! Zelfs in de kruittekste ogenblikken is elk woord van mij voor hem een bevel !

— Je denkt toch niet, zei Charles verontwaardigd, dat James ons in de steek heeft gelaten ! Zoiets kan je onmogelijk ernstig menen !

— Dat bedoel ik ook niet, Charles ! James zou op elk ogenblik van de dag zijn leven voor ons geven ! Maar wat vermag hij alleen tegen iemand als Zukor !

— Toch is het voor mij een geruststelling, te weten dat James ontsnapt is, antwoordde de jonge man. Het zou niet de eerste maal zijn dat hij ons uit een netelige situatie redt.

— Ditmaal geloof ik niet, dat hij een schijn van kans heeft, Charles, zei Raffles op kalme toon. Ik zeg zulks niet om je te ontmoedigen, doch het zou verkeerd zijn, indien we ons al te veel illusies maakten.

Op dat ogenblik moesten beide mannen hun gesprek afbreken, daar de deur werd

geopend en Zukor op de drempel verscheen. Een duivelachtige grijns van genoegen speelde om zijn dunne, bloedloze lippen en met iets triomfantelijks in zijn stem wendde hij zich tot de gevangenen.

— Wel, wel ! hoe aardig van jullie om mij nog eens te komen opzoeken, hi ! hi ! hi ! Maar toch heb ik niet kunnen denken dat John Raffles er zo naïef zou zijn ingelopen !

— Wat bedoel je ? vroeg de grote avonturier op kalme toon.

— Dat jullie me slechts ontdekt hebben omdat ik het zo wou. Ik wou je te pakken nemen, Raffles, en het je betaald zetten dat je mij gedwarsboomd hebt, mijn installatie vernietigd en me tenslotte aan de politie hebt uitgeleverd.

— Dat was geheel tegen mijn zin in, zei Raffles ijskoud. Indien de politie toen een paar minuten later was gekomen, zouden ze slechts je lijk hebben aangetroffen.

— Dat weet ik, dat weet ik, beijverde Zukor zich te antwoorden. En ik stel het op prijs dat je er zo rondweg voor uitkomt, dat vereenvoudigt de zaken. Zoals ik zei, heb je me slechts kunnen ontdekken omdat ik het zo wou : om je uit je tent te lokken, insceeneerde ik het voorvalletje van Zaterdagmiddag ! Ik wist, en ik achtte er je verstandig genoeg toe, dat je zou begrijpen dat het mijn werk was. Ik begreep dat je onmiddellijk alles in het werk zou stellen om mijn verblijfplaats uit te vissen ; daarom stuurde ik er enkele van mijn helpers op af, om je hierheen te lokken. Ze hadden slechts uit te zien naar een paar mannen, die vreemd waren in zekere middens en die belang stelden in Zukor ! Want ik voorzag dat jullie ook in de onderwereld jullie opsporingen zouden aanvangen, daar jullie terecht vermoedden, dat ik over helpers beschikte.

— En, zoals jullie gezien hebt, liep alles gesmeerd. Twee van mijn mannen volgden jullie in een paar gelegenheden waar jullie vreemd voorkwamen en toen ze ongeveer zeker waren van hun zaak, kozen ze plaats aan een tafeltje naast dat van jullie. En ze hebben hun komedie ongetwijfeld net zo goed gespeeld als jullie zelf. En van het ogenblik dat jullie het erf betraden, heb ik jullie bewegingen door mijn televisie-spiegel zo goed kunnen volgen als stond ik

slechts een paar meter van jullie af ! De rest weten jullie ook en ik vind het alleen jammer dat jullie vriend is kunnen ontsnappen, want hierdoor ben ik genoodzaakt mijn plannen enigszins te wijzigen.

Raffles had de professor zonder onderbreken uit laten spreken. Hij moest toegeven dat Zukor over een zeer wonderbare geest moest beschikken, een soort genialiteit die de waanzin zeer sterk nabij kwam, die hem in staat stelde de reacties van zijn tegenpartij te doorzien.

— En, vroeg de grote avonturier, toen de professor even ophield. Wat denk je nu verder te doen ? Zoals je zelf gezegd hebt, is een mijner vrienden ontsnapt en die zal je niet lang met rust laten, geloof me.

— Daarom juist zei ik dat ik de uitvoering van mijn plannen diende te bespoedigen. Alleen zou jullie vriend niets tegen mij kunnen ondernemen, maar ik vrees dat hij er de politie zal bij betrekken.

— En wat ben je van plan daartegen te doen ? vroeg Raffles, wiens enig doel het was, zoveel mogelijk tijd zien te winnen.

— Wel, zei Zukor nadenkend, aan de manier waarop je hier binnen bent gedrongen, heb ik gezien dat je nogal intelligent bent. Dat boortje om door de muren heen te breken en de substantie waarmee je het ijzeren traliwerk bewerkt hebt, zijn wel zeer alledaags, maar toch niet onverdienlijk. Om die reden zal ik je een en ander vertellen niet alleen over wat jullie, maar over wat heel Londen te wachten staat !

Een vreemde gloed van bezetenheid was in de ogen van Zukor verschenen en Raffles vroeg zich af, hoe groot de haat van de man wel moest zijn tegenover de mensen, dat hij zo geheel in zijn helse plannen kon opgaan. Welke onschatbare diensten, dacht de grote avonturier, zouden de geniale hersens van Zukor niet kunnen bewijzen, als deze tot heil van de mensen zouden worden aangewend. En half-verbaasd, half-ontzet luisterde hij naar wat de professor mededeelde :

— Luister, zei Zukor, binnen ongeveer een kwartier zal de vernietiging van Londen een aanvang nemen. Datgene waardoor jullie verlamd werden, was niets anders dan 'n kleine wolk van oververhitte atomen. Het zou te lang zijn om uit te wijden op welke

wijze er ik in geslaagd ben, langs elektrische weg de oververhitting en de langzame splitsing der atomen te bereiken. Deze ontdekking is mijn levenswerk en meer dan dertig jaar heb ik er aan besteed om mijn doel te bereiken. De manier waarop uwe geleerden op het ogenblik de atoomsplitsing verwezenlijken, brengt me haast aan het lachen. De kracht echter die ik over de stad zal loslaten, zal de ogen der wereld openen. Het eerst van al, zullen alle vervoermiddelen worden uitgeschakeld ; alles wat met benzine wordt aangedreven, zal uitgeschakeld worden en daarna volgen de stoommachines. Op dat ogenblik ook zullen de mensen een zekere hinder gaan ondervinden ; ze zullen zich trager gaan voortbewegen en steeds lomer worden. Vervolgens zullen overal grote branden uitbreken, want gemakkelijk brandbare stoffen, hoe goed ze ook beschermd worden, zullen plots in vlam schieten en Londen zal vlug één reusachtige vuurpoel zijn ! De mensen, niet bij machte om zich vlug te bewegen, zullen jammerlijk in de vlammen omkomen en geen enkel levend wezen zal in staat zijn zich te redden. Tot het laatste toe zullen de mensen zich bewust zijn van hun toestand, ofschoon ze zich dan niet zullen kunnen bewegen en allen zullen met de stad ten onder gaan. En voor jullie, zei Zukor, terwijl een sardonische lach op zijn lippen speelde, heb ik iets speciaals ; jullie zullen van hieruit, door een televisiespiegel welke zich aan de overzijde van het vertrek bevindt, alles tot in de bijzonderheden kunnen volgen, tot het gebouw boven jullie hoofd ineens stort en ook dat zullen jullie zien gebeuren !

Raffles en Charles hadden met afschuw naar Zukor geluisterd en het beeld dat de professor hun ophing, deed hen even rillen. Zukor, die hun reacties aandachtig gevolgd had, ging dan grijnzend verder :

— Jullie houden me voor krankzinnig, niet ? Jullie denken dat ik niet weet dat ik zelf ook ten onder ga, maar dat bekommert mij helemaal niet. Vooraleer de politie hier is, zal het reeds te laat zijn. Hun auto's zullen hen in de steek laten en de verwarring zal zo groot zijn, dat ze deze straat waarschijnlijk nimmer zullen bereiken !

Een afschuwelijke grijns vergezelde deze woorden en alsof de gedachte aan de politie hem tot groter spoed aanzette, brak Zukor plots het gesprek af en verliet vlug het

vertrek, de beide mannen ten prooi latend aan hun ontzetting en machteloze verbittering...

★ ★

Terwijl Zukor Rafles en Charles op de hoogte bracht van de helse plannen welke hij ten opzichte van Londen en haar bewoners koesterde, was James in verwarring en geheel ontdaan de straat opgesneld. Onder het lopen pijnigde hij zijn hersens met het probleem der redding van Rafles en diens vriend. Hijzelf, begreep hij, kon alleen weinig of niets beginnen tegen iemand als Zukor en als laatste redding zag hij niet anders dan de politie als uiterste redmiddel.

Eenmaal tot die overtuiging gekomen, werd James rustiger en ofschoon zijn verschijning in de kroeg waar hij binnenviel nog heel wat opzien baarde bij de aanwezigen belette niemand hem naar de telefooncel te snellen waar hij onmiddellijk het nummer van Scotland Yard aanvroeg.

Op zijn vraag naar Inspecteur Marlowe, de enige man welke hij wist die hem zou geloven, antwoordde een brommerige stem dat het reeds véél te laat was, het was immers middernacht, om de inspecteur nog lastig te vallen. Maar James brulde zo woest en gebruikte zulke krachttermen dat de man aan het andere einde van de draad het toch maar geraadzaam vond de spreker met het bureau van Marlowe te verbinden. De inspecteur was nog druk bezig met de zaak Zukor en de talrijke rapporten die hij had moeten doornemen, hadden hem tot op dit onfatsoenlijke uur op Scotland Yard vastgehouden. Toen de telefoon rinkelde nam hij met een traag gebaar de hoorn van de haak en verwenste inwendig de persoon die hem nu nog lastig durfde te vallen. Hij nam zich heilig voor de operator eens duchtig onder handen te nemen, maar zijn humeur veranderde als bij toverslag toen hij de hoorn enkele ogenblikken aan het oor hield; ongeloof, verbazing en tenslotte grote vreugde wisselden zich op het gelaat van Marlowe achtereenvolgens af en heel vlug verbrak hij de verbinding, na te hebben gezegd:

— High Street 625, zeg je? Goed, ik kom onmiddellijk, wacht ons op!

Een seconde nadien had Marlowe zich in verbinding gesteld met de overvalsbrigade

en gaf vlug zijn bevelen; daarna stormde de inspecteur in razende vaart naar beneden en kwam net op het ogenblik dat de overvalswagen met een twintigtal agenten bemand, voor het gebouw stilhield. Marlowe opende vlug het portier, nam naast de chauffeur plaats en zei op hijgende toon:

— Naar High Street 625 en at full speed!

De wagen schoot met een ruk vooruit en spoedig stootte hij met loeiende sirene in razende vaart door de straten van Londen, terwijl de inspecteur tot nog groter snelheid aanspoorde.

Het had James enigszins gerustgesteld toen hij van Marlowe vernomen had dat deze onmiddellijk zou komen; de reus echter voelde er niets voor bij de pakken te blijven zitten en de politiemannen af te wachten, doch nam onmiddellijk zelf het initiatief.

Nu hij er zeker van was dat hij op de hulp van de politie kon rekenen kwam het er niet langer op aan dat ook hij in de handen van Zukor zou vallen. Haastig snelde hij naar de plaats waar hij ongeveer één uur te voren de auto had geparkeerd, voorzag zich van het nodige materiaal en toog dan weer op weg naar Zukor's verblijfplaats.

James overdacht dat het geen zin had voorzichtigheid te betrachten, daar de professor wel op alle eventualiteiten scheen gerekend te hebben. Hij vond het dan ook de beste tactiek maar onmiddellijk tot een krachtdadige aanval over te gaan, stelde zich aan de overkant van de straat op en met een geweldige zwaai wierp hij de kleine, door Rafles speciaal vervaardigde springbom in de richting van Zukors woning. De geweldige kracht waarmede de reus het tuig wierp verbrijzelde het neergelaten rolluik, terwijl onmiddellijk daarna een geweldige ontploffing weerklonk. Zonder te wachten tot de stofwolk was opgetrokken snelde James vooruit en mocht tot zijn grote vreugde vaststellen dat de bom een geweldige bres in de voorgevel had geslagen, terwijl de voordeur geheel uit haar hengsels was gerukt geworden en op de straatstenen was neergeploft. Angst voor het leven van zijn beide vrienden scheen hem vleugelen te hebben gegeven, en niets zou in staat geweest zijn, zijn vaart te stuiten. Het schaarse licht van een straatlantaarn verlichtte enigszins zijn weg door-

heen de brede, hoge gang; krampachtig omknelde James de tweede bom, welke hij uit de auto had meegenomen, opende de deur die toegang tot de kelder verleende, wierp het tuig in het vertrek waar Rafles en Charles in de val waren gelokt, nadat hij zich eerst overtuigd had dat beide mannen zich daar niet meer bevonden. Op hetzelfde ogenblik dat hij de bom wierp had James de deur opnieuw dichtgesmeten en liet hij zich languit neervallen. Een zware ontploffing, heel wat erger dan de eerste, deed het gebouw op zijn grondvesten trillen en grote stukken plaaster vielen van de zoldering naar beneden en bedekten de reus met een witte wolk van stof. De opgezwepete Hercules scheen van dit alles echter niets te merken, tastte verblind naar de deur voor hem, die echter door de luchtdruk uit haar sponningen was gelicht en half-strompelend, half-tastend, liep James de trap af naar beneden. Op datzelfde ogenblik bereikten hem uit de kelderingen allerlei geruchten, geschreeuw en gevloek, doch niets kon zijn vaart stuiten. In het duister voelde hij mannen tegen zich aanbouwen, die hij echter met een geweldige zwaai van zich afwierp totdat hij voor de tweede maal de gang bereikte waarin hij nog geen kwartier geleden een gevecht op leven en dood had geleverd. Hij bekommerde zich niet om wat er rondom hem heen voorviel, doch gejaagd opende hij een paar der zware deuren op zoek naar de beide gevangenen. Bij zijn derde poging had hij onverhoopt succes en een zware zucht van verlichting steeg uit de borst van James op toen hij de stem van Rafles hoorde die zei:

— Zodus was jij het James die al dit spektakel hebt veroorzaakt? Het spijt me dat ik je nog niet de hand kan drukken, want daarvoor zal je ons eerst moeten bevrijden.

Langzaam geraakten de ogen van de reus aan de duisternis gewend en kon hij de vage vormen van Rafles en Charles onderscheiden, welke aan de muur geketend waren.

— In mijn linker jaszak zul je mijn lamp vinden, James, wendde Rafles zich tot de reus; jammer dat Zukor zich van het flesje heeft meester gemaakt, want nu zul je verplicht zijn deze kettingen op een andere wijze te verbreken.

James knorde even, deed wat hem gezegd

werd en overhandigde de zaklamp aan Rafles, na haar te hebben aangeknipt. Een flauw lichtschijnsel verdreef de duisternis en onmiddellijk toog de Hercules aan het werk. Hij plaatste een zijner voeten op de muur en omknelde met beide armen een der kettingen waarmede Rafles gevangen werd gehouden. De spieren van James zwollen bij de inspanning en zijn gelaat werd hoogrood, tot met een plotse ruk de ketting knapte. Na enkele ogenblikken was Rafles bevrijd en het duurde ook niet lang of ook Charles kon uit zijn netelige positie worden verlost. Dat alles had zich in een minimum van tijd afgespeeld en toen de mannen het vertrek verlieten, hoorden ze kreten en revolvergeschoten. Met een paar woorden bracht James de beide mannen op de hoogte van de toestand en verklaarde hoe hij erin geslaagd was inspecteur Marlowe te bereiken. Rafles trok onmiddellijk de nodige conclusies en daar hij vermoedde dat de agenten die waren gearriveerd wel nog eventjes zouden opgehouden worden door Zukor's satellieten, begon hij de kelder te inspecteren. Op die wijze bereikte hij het laboratorium dat door de ontploffing heel wat had geleden en waar allerlei glazen buizen op de vloer versplinterd lagen. Van Zukor was echter geen spoor te bekennen en Rafles onderzocht vlug, maar niettemin zeer grondig de laden van het grote schrijfbureau dat zich in het vertrek bevond. Allerlei papieren die hem belangrijk toeschenen en met allerlei formules bedekt waren, borg hij vlug weg, zonder de ettelijke stapeltjes bankbiljetten te versmaden, die, zoals hij aan Charles glimlachend mededeelde door hem als een kleine vergoeding werden beschouwd voor de onaangename ogenblikken die hij in de kelder had doorgebracht.

— Wat denk je dat er van Zukor geworden is? vroeg Charles.

— Ik hoop vurig, zei Rafles, dat hij aan de politie is kunnen ontsnappen, want ik wil mijn rekening persoonlijk met hem vereffenen. Maar nu hebben we heus geen tijd meer te verliezen, want zoals de zaken nu staan geloof ik dat het veiliger is om Marlowe niet te ontmoeten!

De grote onbekende klopte hierbij veelbetekenend op zijn uitpuilende jaszakken en Charles kon van verbauwereerdheid geen woord uitbrengen.

Toen ze het laboratorium verlieten was het tumult reeds in hevigheid verminderd en elk oogenblik nu kon men de agenten de trap zien afstormen. Met vereende krachten slaagden de drie vrienden erin de deur in te drukken die toegang verleende tot de kelderruimte waarlangs ze waren binnengedrongen en die James bij zijn vlucht achter zich had gegrendeld. Veel moeite kostte zulks niet want door de opening naar buiten klauteren was het werk van een oogenblik en de drie mannen snelden het erf af in de richting van de Theems, waar Rafles wel vermoedde dat hun uitweg langs het aanpalende pakhuis wel zou afgesneden zijn. Toen ze een vijftigtal meters van de

oever verwijderd waren zagen ze in de duisternis hoe een motorbootje zich van de wal losmaakte en met luid gesputter naar de tegenovergestelde zijde koers zette.

— Voilà! zei Rafles hijgend onder het lopen, daar gaat onze vriend Zukor! Hij schijnt ook ditmaal de politie te snel af te zijn geweest!

Enkele oogenblikken later bereikten de drie vrienden het water en doken met een sierlijke sprong naar beneden, terwijl op hetzelfde oogenblik een tiental politieagenten het erf overstroonden en luid schreeuwend een nutteloze achtervolgingspoging inzetten...

EINDE.

Leest volgende week het spannende verhaal

**HET RAADSEL
VAN DE GROENE DOOD**

Gedrukt in België

